

W. N.

Σελ. Πικύρ 30

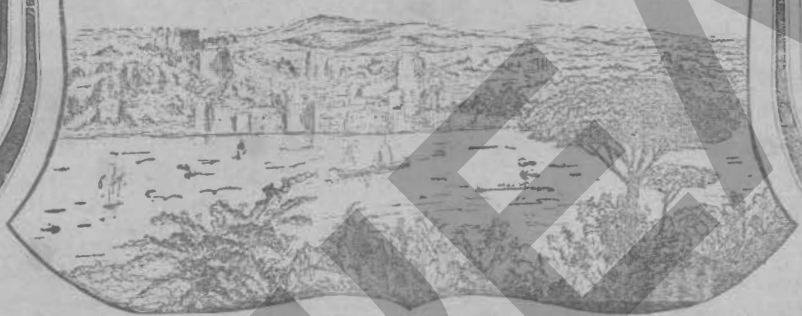
ΕΤΟΣ ΗΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 10-30 Νοεμβρίου 1903

ΑΡΙΘ. 21-22

ΒΟΥΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἄρθρια τῆς γλώσσης (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου). — Ἐοῦ, ποίημα (ὑπὸ Στεφ. Μυρωμένου). — Καταργηθῆτω ὁ ἔρως (ὑπὸ Νικήφ. Μοσχοπούλου). — Ἐλα ῥ' ἀγαπηθῆμι, ποιήμα, (ὑπὸ Μαρίας Πίπινα). — Ἡ Ὑποβολή, διήγ. (ὑπὸ Ἥγησιππου). — Πιστις καὶ θεραπευτικὴ (ὑπὸ Ξενοφ. Π. Μιχαήλ). — Τοῦ Τάφου τὸ λουλοῦδι, ποίημα (ὑπὸ Στ. Σπεράντζα). — Τσεχικός, μεθιστορία Μαξίμου Γόρκη (ὑπὸ Κλ. Βασαρδάκι). — Αἱ τελευταῖαι συγγραμμοὶ τοῦ φάλτου, κείμενα (ὑπὸ Α. Πρασίνου.) Τμήμα οἰκιακόν, (ὑπὸ Ἀγγέλιας Πρεβεζιώτου). Περὶ ἐπιδιορθωτικῆς. Ἡ χρησιμότης τῆς ἐπιδιορθωτικῆς. Ἐπιδιορθώσεις ἐσθίων. Ἐπιδιορθώσεις λευχειμάτων. Ἐπίρραφις. Εὐθύγραμμα ἐπίρραφις. Εἰκόνες. — Ὁ ἄριστος ὑπὸ ἑστῆς διηγ. (ὑπὸ Ὁδ. Κεστεογλου). — Ἱατρικὴ συμβουλὴ διὰ τῆλεφώνου (ὑπὸ Π. Διδάρη). — Πολλὰ καὶ διάφορα: (Νοῆμβριος 1903): Ἀνάλοισι τοῦ ἀέρος. Ἀντισωματικὸς ὄρρος. Ἡ αὐτοβιογραφία τοῦ Γόρκη Γουαίτες χειραφετημένα. Ἀθλητισμὸς καὶ γυναικες. Ὁ θάνατος τοῦ MOMSEN. Γυνὴ περὶ γυναικός. Καὶ πάλιν ὁ HUMBERT. — Πνευματικὴ κίρησις. — Γάμοι, ἄρ-ραβῶνες. — Εὐτράπελα.

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
 ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατῶ Κουρδούμ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επιτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και άσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων εϋλων δυσσομίας και σκουδήποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΣΣΙΣ των σεσηπτότων οδόντων και ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά τής χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' εκάστην εις τὸ εν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοιατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουριστί), εν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυρίδου οδὸς Ουζούν Τσαρσή-Μπασή, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρό πάντων αἱ γέαι, περί πολλοῦ ποιοῦνται τήν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτήν ὅσον φροντίζουν και διά τήν σωματικήν εὐεξίαν. Καί ἄληθώς, ἂν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ἁμῶς διά τήν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακή και τρυφερά ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμέα φύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τήν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρῶμα και θέαν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεώς της ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτίνες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διά τήν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκεύασμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανὲς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκὸς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τήν ἐπίδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανὲς, ἔχον τήν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διά διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράπισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἰνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τήν ἐξαλείφιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλιπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἐκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει οδὸς Βεζινετζιλέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», οδὸς Τοῦνελ ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις „ 60
Ἐν τῇ ξένῃ, φραγ χρ. 15
Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Η
ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προσπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φερούση τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁδὸ παύσασθαι τὰς λάρτεας ταῖς Μούσαις σφρακαταμιγνῆς, ἡδίσταν σελύγια. Εὐρ. Ἡρ Μαιν στ 673—5

ΑΙ ΑΡΠΥΙΑΙ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Ὅσσα δὲ μὴ περὶληκε Ζεὺς ἀτύλονται βῶαν Πιερίδων ἄτορτα (Πινδ.)

Καὶ πάλιν οἱ ρακενδύται τῆς γλώσσης! Καὶ πάλιν οἱ ἀπόβλητοι οὔτοι Ἴφροι προβάλλουσι δυα ἰδῶς μορφαζόντες, και, ὀρχοῦμενοι κόρδακα ἄσημον και ἀηδῆ, ἐπιδεικνύουσιν οἱ γελοῖοσπουδοὶ μετ' ἀζητηρητήν τιμίαν τὸν ἀπαίσιον και εἰδεχθῶς ρωγαλέον χιτῶνά των! . . .

Οἱ δυτυχεῖς! εἶναι ἄζιοι οἴκου πράγματα. . . Περιβεβλημένοι τὰ οἰκτρά τῆς ὀχλοκρατικῆς των χυδαϊότητος ράκη, νήστετε τὸ πνεῦμα και αὐχμῶντες τὴν ψυχὴν, πτωχεύουσι ἀνὰ πρόλιρ ἐλειινῶς, πτωχεύουσιν ἀνὰ τὸ καλλιστέφανον ἄστου τὸ φωτοστεφές, τὸ περιβαλλόμενον τὴν ἴρδα τοῦ ἀθανάτου κλέους ὡς θεῖον μανδῦαν και ἐπιδεικνύον τὸν ἱερόν Παρθενῶνα, τὸν λουόμενον εἰς τῆς αὐγῆς τὰ ρόδα και τῆς δύσεως τὸ χρυσόφλογον πῦρ, ὡς ἀδάμαντα τοῦ ὑψηλοῦ και μεγαλοφυῆς, τοῦ ὑπερφάνου μετώπου του! . . .

Πτωχεύουσιν ἀνὰ πρόλιρ οἱ Ἴφροι οἱ δυτυχεῖς και περιερχόμενοι τὴν τράπεζαν τὴν ἐστιάσασαν τὰ πεινῶντα ἔθνη και διεκρήψασαν τὰς γενεάς, ἐπαιτοῦσι μάτην ψυχὴ τινὰ σωφροσύνης! . . .

Ἄλλὰ τὴν τράπεζαν τοῦ λόγου τοῦ ἀρχαίου, τὴν τράπεζαν τὴν χρυσοστόλιστον και ἀνοστέφῃ, τὴν κατσελαγίζομένην με τὸν ἀδαμάντινον τοῦ ἰδεώδους λαμπτήρα, τὴν ἀθάνατον τράπεζαν τὴν νωτοφοροῦσαν ἑσπεῖ εἰς χρῆσιν τῆς ἀνθρωπότητος τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τοῦ πνεύματος, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τῆς αἰωνιζούσης τῆς θεῖας και ὑπέρ-

τατα τοῦ ἠθικοῦ βίου κἀλλῆ και πρόσφέρουσαν τὸν οἶνον τῆς θεῖας μίθης τῶν Μοισῶν, τὸ νέκταρ και τὴν ἀμβροσίαν τῆς ἰθανικότητος, τὴν τράπεζαν ταύτην τὴν ἱεράν και ὀλύμπιον, ἦν ἐσεβάσθησαν οἱ λευκογένεοι αἰῶνες, ἦν ὁ βῆνθαλος χρόνος ὁ μάρμαρα και ὄρη κατεδαφίζων και φθειρων ἠλαβήθη και δὲν ἀνέτρεψε, τὴν τράπεζαν ταύτην τὴν ἱεράν, τὴν μολύνουσι σήμερον ἀσεβῶς ἐπιθέτοντες χεῖρα βέβηλον, οἱ Ἴφροι οὔτοι οἱ ρυπαροί, αἱ Ἄρπυια τῶν πραγμικῶν κειμηλίων! . . .

Ναὶ! εἶναι Ἄρπυια ἱερῶσποδοὶ ὄντω; ἡ φελαγξ αἴτη, ἡ βεβηλοῦσα τὴν ἀμβροσίαν και τὸ νέκταρ τῆς ἀρχαιότητος τὴν πετροῦσαν τὰ πνεύματά και ἀθανατίζουσαν τὰς ψυχάς, και μεταβάλλουσαν εἰς εἰδεχθῆς και ἀκατανόμηστον γλώσσῃμα τὰ θεῖα και ἀκατάχρηστα τὸ ὕψος ἐπι.

Ὅσει μὴ ἤρκετεν ὅτι πρό μικροῦ εἶτι γρόνου κτεκρεούρησαν ἀπηνῶς μεταβαλλόντες εἰς φρικτὸν βναυσούρημα τὸ ὑπακτον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πρῶτον, τὴν Ἰλιάδα τοῦ θεοῦ Ὁμήρου, ὡσεὶ μὴ ἤρκεσεν ὅτι ὀλίγον κατόπιν ὡς ἄλλοι ἰοῦδαί, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου τοῦ φωτοστεφάνου κτεσπλωσαν, κτεκαυλῶσαντες διὰ τῆς ἀσεβοῦς αὐτῶν μεταφράσεως εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀγνείας, ἰδοὺ σήμερον οἱ Ζωφλοὶ ἀποσπῶσι λάβρωσ τὸν λευκὸν και κροθίνον πέπλον τῆς νερελοχίτονος Μελοπαιμένης, ὃν χρυσοῦς μάκινδρος περικοσμεῖ, και ἀντὶ τούτου τὴν ἐνδύουσι ράκη, τὰ ράκη τὰ δυσώδη και εἰδεχθῆ τῆς ἰδίας αὐτῶν πνευματικῆς και γλωσσικῆς εὐτελείας! . . .

Και τὸν κλάδον τῆς δάφνης, τὸ ἀγνὸν στέμμα τῆς αὐστηρῆς και σεμνῆς θεῖας, ἀφαιροῦντες ἀπὸ τοῦ οὐρανίου αὐτῆς μετώπου καταρρίπτουσιν εἰς τὰ τέλματα και τλλοῦσιν ἀπηνῶς τὰς πέτρους τὰς χιονώδεις και τὴν κόμην τὴν καλλιπλόκα-

μον τῆς θεσπέσιος τοῦ αἰθέρος κίρης. Καὶ οὕτως ὄρφανὴν τοῦ κάλλους καὶ τῆς γοητείας τῆς, οὕτως οἰκτρῶς γελοιογραφημένην καὶ τραγικῶς κωμικὴν, παρουσίασαν τὴν ὑψίνου τῆς Γραῦδας Μούσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου. Καὶ προκάλεσε, μοὶ λέγουσιν, ἐπὶ τῆς κατ' ἐξοχὴν ἐθνικῆς τρύτης σκηνῆς ἀπλέτους καὶ ἀκρατήτους γέλωτας διὰ τῆς ἀλλοπροσάλλου γλώσσης, ἣν τὴν ἐνέδυσαν ἡ σεμνὴ καὶ γλυκεῖα τοῦ ἑλέου καὶ φόβου θεά, ἥτις ἐπὶ αἰῶνας ὅλους συνείθισε ν' ἀποσπᾶ ἀπὸ πάντων τῶν ὀφθαλμῶν δάκρυα εὐγενοῦς συγκινήσεως καὶ εὐλαβοῦς συμπαθείας. . . ἐνῶ ἀντιστρέφως ἐδάκρυεν αὐτὴ ἐξ ὀδύνης ἢ τάλαινα.

Ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἡ προσοχὴ τῶν περὶ τὴν φιλολογίαν ἀσμενίζοντων, βρυνθεῖσιν τὰς πεζότητας τῆς συγχρόνου ζωῆς, στρέφεται ἀμέριστος περὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ ὑπέροχα τῆς ἀρχαίας τραγωδίας κάλλη· ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν δονεῖ τὰς παγκοσμίους ἡχοὺς ἡ δόξα τοῦ Jean Moréas, τοῦ ἐμπνευσμένου Ἑλλήνου, οὗ ἡ περικαλλῆς Ἰφιγένεια μετὰ πομπῆς καὶ θριάμβου ἀναβιβάζεται εἰς τὰ θεάτρα τῶν Περσῶν ἀνευφημουμένη οὐ μόνον διὰ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς καὶ πλαστικὸν τῆς ὅλης ὕψης, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κλασικὴν ἀρμονίαν τοῦ στίχου· ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἐν τῇ ἀπωτάτῃ δύσει, ἐν τῇ φιλέλληνι Ἀμερικῇ, μετ' εὐγενοῦς ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐσεβοῦς λατρείας καταμελετῶνται καὶ παριστάνονται ὅσων οἶόν τε μεγαλοπρεπῶς τὰ ἀριστοτελεῖα τῆς προγονικῆς ἡμῶν Μούσης, ἐν αὐτῇ τῇ ἄσσει τῆς Παλλάδος, ἐν αὐτῇ τῇ κλασικῇ γῆ, ἣν ἐπάτησαν οἱ πόδες τῶν ἡμιθέων ἐκείνων, καὶ ὅπου οἱ ὀλύμπιοι ἕστησαν τοὺς βωμούς, ἡ σπείρα τῶν ἐκφύλων, οἱ ἀπαίσιοι μαλλιανοὶ, μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὴν οὐκ ἐπὶ πολλοῦ γενομένην ὑπ' αὐτῶν διακωμωδῆσιν τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, περιβάλλουσι τὸν γίγαντα τοῦ λόγου Αἰσχύλου μὲ ἀρλεκίνειον ἐνδυμνὰ καὶ καταπέρουσι βάρβαρον κόλαφον κατὰ τῆς θείας παριᾶς τῆς ὑπεπέτιδος Μούσης! . . .

*Ὅσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς
ἀτύχονται βόαν
Πιερίδων αἶοντα. . .*

Ναί, ἀτύχονται τὰ ὄντα ταῦτα τὰ ἐνδεῆ ἡθι-

κῶς, οἱ ἐπίκειται οὗτοι τῆς διανοίας καὶ τῆς ψυχῆς, ἅτινα δὲν εἶναι βεβαίως φίλα εἰς τοὺς θεοὺς τῶν πετῶν, ἀτύχονται ἀκούοντα τὴν φωνὴν τῶν Πιερίδων, δ. ὅτι. . . διότι τοὺς σπαράσσει τὰ ὄντα ἡ θεσπέσια φωνή! . . .

Καὶ θέλουσιν ἀντι τρύτης ν' ἀντηγῆ ἡ ἰδικὴ τῶν φωνῆ, ἡ τὰ ἰδικὰ μας ὄντα σπαράσσουσα· καὶ θέλουσιν ν' ἀποδώσωσι διὰ τῶν βτραχειῶν κοασμῶν τῶν, διὰ τοῦ βρεκεκεκέ κοδέ κοδέ τῆς γελοίας μούσης τῶν τῆν ἀρμονικὴν καὶ ὡς ὠκεάνειος ῥόχθος ἡχέσσαν αὐδὴν τοῦ μεγαλορῥήμονος ψάλτου τοῦ ἡθικοῦ μεγαλείου! . . .

Ἐως πότε τὰ ἀποτρόπαια ταῦτα τολμήματα; Ἐως πότε οἱ Θεοί οὗτοι οἱ ἀμετροπείεις, οἱ κολοιώντες μόνον περὶ τὸ ὄλοϊν συντελούμενον ἔργον τῆς γλωσσικῆς παλιγγενεσίας μας, ἔως πότε θ' ἀφένται ἀνινόηλοι ἐν περιφύσει ἀτιμωρηταὶ τὸ θράσος καὶ τὴν δουλειάν τῶν, ἀσθενῶς ἀλλ' ἐπαίσχυντως ἀντιδρῶντες κατὰ τῶν ἡδῆ ἀπαραγράπτως κεκυρωμένων ὑπὸ τῆς πνευματικῆς ὀλοκλήρου τοῦ Γένους φορᾶς;

Ἐὰν οἱ παραβλῶπες νάνοι εἶναι παράφρονες ἄξιοι οἴκου, ἀλλ' οἱ παράφρονες οὗτοι δὲν εἶναι μόνον οἴκου ἄξιοι, ἀφ' ὅτου ἤρχισαν ἐπιθέτοντες τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν θεῶν προϊόντων τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος, τῆς κλασικῆς αἰωνιότητος μάλλον, ἥτις ἀποτελεῖ ὀλοκλήρον σύμπαν ἡθικόν, ὅπερ οὐ ποτε παρελεύσεται, καὶ ἐὰν ἐτι τὸ σύμπαν τοῦτο τὸ ὑλικόν, ἐφ' οὗ διαβιούμεν, παρέλθῃ.

Εἶναι ἄξιοι καὶ κόλαφου, οἶον καταφέρουσιν αὐτοὶ εἰς τῆς Μούσης τὴν παριᾶν, εἶναι ἄξιοι καὶ νὰ περιβληθῶσι τὸν σωφρονιστικὸν μανδύαν τοῦ περιορισμοῦ ἀντὶ νὰ περιβάλωσι μὲ τὰ ῥάκη τῶν τοῦ σκηπτύχου τῆς διανοίας τοὺς περιβεβλημένους ἐσαεὶ τὴν πάγκλον τῆς φιλολογικῆς ἀθανασίας πορφύραν, ἥ· ἡ ἀνθρωπότης ὅλη κλίνουσα εὐτεβάστως ἀσπάζεται τὰ κράσπεδα.

Ἐὰν ὁ ὑψίφων Αἰσχύλος τοὺς ἦκουεν ἐκ τῶν φωτεινῶν αὐτοῦ ἡλυσιῶν, πλήρης ἀγανακτήσεως θ' ἀνέκραζεν ἀπαξ ἐτι τὰ βαρύνοντα ἐκεῖνα ἔπη τοῦ Τιτάνος Προμηθέως του:

*Ὡ δὲ αἰθῆρ καὶ ταχύπτεροι προαί,
ποταμῶν τε πηγαί, ποτίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμήτορ τε Γῆ
καὶ τὸν παρόπτην κύκλον Ἥλου καλῶ
Ἴδου μ' οἶα. . . πρὸς μωρῶν πάσχω θεός!*

ΕΣΥ!

Μῆς μαύραις μέραις, ποῦ περνοῦσα,
μεσ' ἔστο σκοτάδι, ποῦ γιγνοῦσα,
ποῦ μούχυνσε λάμπη χρυσοῦ;
— Ἐσύ!

Ποῦ μ' ἔκαμε καὶ ξαναβρῆκα
τῆς πρώτης μου ζωῆς τὴ γλύκα,
τώρα ποῦ πέρασε ἡ μισύ;
— Ἐσύ!

Ποῦ κάθε πόνο μου γιατρεύει,
σεμνή, γαλήνια μὲ λατρεύει,
καὶ νάξια καὶ θυμοὺς μουεῖ;
— Ἐσύ!

Ποῦ εἶν' ἡ θεά, ποῦ ἡ ψυχὴ μου
στὰ πόδια τῆς τὴν προσευχὴ μου
λέει μὲ πίστι περισσὴ;
— Ἐσύ!

Στέφ. Μυρωμένος.

Ἀθήναι, Μάιος 1903

ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΤΩ Ο ΕΡΩΣ

Ὅταν ὁ κκύσων τοῦ ἰσυνίου ἀποδιώξῃ καὶ τὴν τελευταίαν δροσόλουστον αὔραν τοῦ μαΐου καὶ αἱ τάξεις τῶν εὐπορούντων ἐγκαταστῶσι πλέον ὀριστικῶς εἰς τὰ θερινὰ τῶν ἐνδιαιτημάτων, μία γενικὴ νοσταλγία πρὸς τὴν ἐξοχὴν καταλαμβάνει τὸν κόσμον τῶν μεγάλων πόλεων. Καὶ αὐτοὶ οἱ διαθέτοντες μέσα μετριώτατα σπείδουσι μετὰ νευρικῆς ἀνευπομονίας ἐγκαταλίπωσι τὰς κωνορτοβριθεῖς ὁδοὺς καὶ τὸν πνιγρὸν ἀέρα τῆς πόλεως, ὅπως ζητήσωσιν ὀλίγην ζωογόνον αὔραν τῆς θαλάσσης, ἢ τῶν ἀγρῶν. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἔνεκα τῆς δυσχεροῦς οικονομικῆς τῶν θέσεως μὴ δυνάμενοι νὰ συμμετάσχωσι τῆς ἀθρόας ταύτης μετοικεσίας ἐπιθυμοῦσιν ἀπαξ τεύλαχιστοι τῆς ἐβδομάδος νὰ ἐπιχειρήσωσι μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὰς Νήσους· ἢ εἰς τὸν Βόσπορον ὅπου τοὺς ἐλκείε θέλητρον ἀκαταμάχητον, ἢ μαγεῖα τῆς ἐλευθέρας φύσεως καὶ ἡ γοητεία τῶν ἀπολαύσεων τοῦ ἐν τῇ χλιδῇ τοῦ πλοῦτου διασκεδάζοντος κόσμου. Ἰδιαιτέρως ὁμως

ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

καί εις πολύ μεγαλύτερον βαθμόν ὁ πυρετός τῆς ἐξοχῆς καταλαμβάνει τὸ ἕτερον ἡμῶν τὸ τῆς ἀνθρώπινης καὶ ὠρτιον ἀποκαλούμενον. Σκηναὶ μεταξύ συζύγων, εὐγλωττοὶ ἀγορεύσεις τῶν μητέρων πρὸς τοὺς ἐργαζομένους υἱοὺς των, ὅπως ὑπάρχουσι, αὐτοὶ καὶ κάπου, διὰ τὴν ἀναπνεύσει τὰ κορίτσια ὀλίγον ἄερα, ἐσπευμέναι παραγγέλαι θερινῶν ἀμφιέσεων εἰς τὰς ραπτρίας, ἐκείνη καὶ χροὴ πρόχειρα πληρωτέα κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον, εἶναι πλέον εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Καί ὅταν ἐπέλθῃ ὁ σептέμβριος ἢ ὁ ὀκτώβριος, ὁ ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς χωρισμὸς εἶναι σκληρὸς, σκληρότερος μάλιστα ὅταν μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων ἀποσκευῶν συναποκομίζεται καὶ μάρσιππος πλήρης ψευθειῶν ἐλπίδων. Διότι ἂν ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία καὶ τὸ γῆρας ζητοῦσιν ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς ὀλίγην μόνον ἀναψυχὴν καὶ νέας δυνάμεις μετὰ πολύμηνον ἐντὸς τῆς περιωρισμένης ἀτμοσφαιρῆς τῆς πόλεως βίον, ἡ νεότης καὶ ἰδίᾳ ἡ θῆλεια, ἀναμένει ἐκ τῆς ἐξοχῆς κατὰ περισσώτερον. Ἐλπίζει ἐκ τῆς θερινῆς ταύτης μετακινήσεως τὴν ἀτύχη, τὸ μέγα ἐρωτηματικόν, τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψίστου τῶν πόθων, ἄλλαις λέξεσι τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ αἰέλλοντος. » Δέκα ὀκτώ, ἂν ὄχι εἴκοσι πλέον ἔτη, καλλονὴ καὶ ἀγωγή, περικουμύμεναι δι' ὅλων τῶν ἄλλων ἐπαγωγῶν θελήτρων, ζητοῦσι βεβαίως κατὰ ἄλλο ἢ οἱ ἀποκαμόντες· πλέον ἐκ τοῦ καμάτου τῆς ζωῆς. Προεξοφλοῦσιν ἤδη ὑπὲρ ἑαυτῶν ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς ἐκτάκτους εὐνοίας τῆς τύχης, ἐλπίζουσι νὰ συναντήσωσιν ἐπὶ τέλους ἐκεῖ εἰς τοὺς ἀνθοσπάρτους περδεύουσιν ἢ εἰς τὰς ἀφρολούστους ἐκτὰς τὸν πολυπόθητον ἀγνώστον. »

Διότι ὅσα καὶ ἂν γράφονται καὶ λέγονται περὶ χειραφετήσεως καὶ περὶ γυναικείων δικαιωμάτων, πᾶσα ἀληθὴς κόρη οἰκογενείας, παρ' ἡμῶν ἰδίως, ἐν μόνον γνωρίζει δικαίωμα, τὸ δικαίωμα τοῦ γάμου, ἐν μόνον ζήτημα ἀπασχολεῖ αὐτήν, τὸ ζήτημα τοῦ μέλλοντος μνηστήρως τῆς. Τὸν χειμῶνα ζητεῖ αὐτὴν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ. Χορεύει, μέχρις ἐξαντήσεως, στροβιλιζέται ἀελλόπους μετὰ δεκάδων καὶ ἑκατοντάδων πιθανῶν ὑποψηφίων, νομίζουσα ὅτι θὰ κατακτήσῃ τὸν καλλίτερον κατὰ τὴν ἐξεζητημένην συνδιάλεξιν τῶν διαλειμμάτων. Ἄν δὲν ἐπιτύχῃ, ἐπαφίει τὰς ἐλπίδας αὐτῆς εἰς τὸ θέρος. Ὅτι ἠρόνηθη ἢ αἰθούσα τοῦ

χοροῦ, πιθανόν νὰ χορηγήσῃ ἢ ἐξοχή, ὅπου ἀσυναστροφία εἶναι μᾶλλον ἐλεύθεροι, ὅπου αἱ γνωριμαὶ συνάπτονται εὐκόλως, ὅπου ὑπὸ τὴν ἐμπιστευτικὴν σιγὴν τοῦ δάσους ἢ τὴν ἀρμονίαν τοῦ φλοισβοῦ ἐπὶ τῆς κυματοπλήγῃ παραλίαν ἀνοίγεται καὶ ἡ μᾶλλον ἀκαμπτος καρδιά, ὅπου εὐγλωττῶς ὁμιλεῖ καὶ τὸ μᾶλλον κεκλεισμένον στόμα. Ἐκεῖνος μένει μεθ' ὅλα ταῦτα ἀναποφάσιτος, ζυγίζει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, ὑπολογίζει· ἀλλ' ἡ φύσις ὅλη συνασπίζεται ἐναντίον τῆς προώρου σοβαρότητός του. Διὰ τῶν φύλλων τῶν δένδρων ἡ αὖρα ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς του ἐρωτικὰς μελωδίας, τὰ πτηνὰ κελαδοῦσιν ὅλα τὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης, τὰ πάντα ἀναμέλπουσιν ἐν ἐπιθαλάμιον εἰς τὸν Θεὸν τοῦ ὑμεναίου. Πού λοιπόν, ἂν οὐχὶ ἐκεῖ θὰ συλληφθῇ τὸ περιζήτητον θῆραμα;

Καὶ ὅμως συχνότατα ἡ περίοδος κλείει μὲ μίαν εἰσέτι ψεύσιν ἐλπίδων. Ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαίρεσεων οἱ σημερινοὶ νέοι εἶναι εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο νηφαλιώτατοι, ἂν καὶ ἐνίοτε τὸ αἷμα αὐτῶν σφύζει ζωρότερον ἢ εἰς παλαιότερους χρόνους. Ὡς δὲ ἀντιμετωπίζουσιν ἀφόδως τὴν θύελλαν τοῦ στροβίλου καὶ ἐξέρχονται ἐκ ταύτης ἀσινεῖς, ὑπερνωκῶσι καὶ τὸν πειρασμὸν τῆς σφριγώσης φύσεως καὶ τὰς ἀπροκαλύπτους ἐνίοτε ἐπιθέσεις τῶν ἀντιθέτων. Ὁ πολυθέλητος ἐχθρὸς ἀκονίζει ὅσον δύναται ὀξύτερον τὰ ὄπλα του καὶ χειρίζεται αὐτὰ ὁλοῦν τολμηρότερον. Ἄλλ' εἰς τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον μίαν ἐπιστήμη κατέχει τὰ πρωτεία, ἡ ἀριθμητικὴ, προσπιζούσα τοὺς πολεμιστὰς διὰ τῶν σωστικῶν τῆς ἀλεξιτηρίων, τῶν σεβαστῶν ἀριθμῶν τῆς. Διὰ τῆς μεθόδου τῆς προσθέσεως παρατάσσονται ἀριθμοὶ—τόσα διὰ κατοικίαν, τόσα διὰ τροφήν, τόσα διὰ λογαριασμὸν ραπτρίας, τόσα διὰ διασκεδάσεις, τόσα δι' ἐξοχὴν,—καὶ ἀπαρτίζεται ἐξ αὐτῶν ἐν ἄθροισμα, τὸ ὅποιον τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς ἐκτιθεμένους εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν γυναικείων θελήτρων. Καὶ ἰδοὺ διατὶ τόσαι κόραι ἀποδύμεναι πάνοπλοι εἰς τὸν ἀγῶνα ἀποτυγχάνουσιν.

Ἄλλὰ μήπως δὲν εἶναι πολλάκις μόνον ὑπεύθυνοι διὰ τὴν τύχην των; Ἐπιθυμοῦσι νὰ νομφεθῶσιν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον πάντοτε τῆς καλλίστης ἐκλογῆς, ὑπὸ τὴν ὄρον τοῦ νὰ ἐκλέξωσιν οὐχὶ τὸν πρῶτον τυχόντα, ἀλλὰ τὸν ἄνδρα, ὅστις νὰ συν-

ενοῖ ὅλα τὰ δυνατὰ προσόντα καὶ πρὸς τὸν ὅποιον νὰ ἐλκῆρ σὺτὰς ἢ κλίσις τῆς καρδίας των, τὸν ἄνδρα ὅστις νὰ προσωποποιῇ ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ ιδεώδους τῶν νεκνίδων. Ἄλλὰ καὶ ὅταν εὐρεθῇ ὁ τοιοῦτος, ἐμφανίζεται πάλιν ἡ ἀμείλικτος ἀριθμητικὴ μετὰ τοῦ προσθετέου καὶ τὰ ἀθροίσματά τῆς, ὅπως ὑπολογισθῇ ἂν ὁ ὑποψήφιος δύναται νὰ συντηρήσῃ οἶκον καὶ σύζυγον, ἂν δὲ ὁ λογαριασμὸς δὲν εὐρεθῇ ἀκριβῆς, ἀπορρίπτεται ὁ δυστυχῆς . . . μετ' ἐπαίνων.

Ἄλλὰ θὰ ἀντίπτωπι πολλοὶ ὅτι τὸ χρῆμα δὲν κρίνει πάντοτε τὴν τύχην ἐνὸς συνοικεῖου. Πολλὰκις ὁ μνηστὴρ ἔχει τὰ θυλάκια πλήρη, ἀλλὰ ὑπάρχει κατὰ ἄλλο τὸ ἀπαρέσκον . . . ἡ διαμόρφωσις τῆς ρινός του, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ἡ πτυχὴ τῆς περισκελίδος του, ἡ ἑλλειψὶς ἀτρόπων ἀριστοκρατικῶν. Πρέπει ὁ μέλλων νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ αἴρωτα, ἢ ὡς ἂν ἡ ἐπιτυχία ἐνὸς ὁλοκλήρου κινουῦ βίου ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ προσκαίρου πολλάκις τούτου αἰσθημάτος καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς βραδύτερον ἀναπτυχθησομένης ἀμοιβῆς ἐπιτήσεως. Πρέπει νὰ ἰκανοποιηθῶσι συγχρόνως καὶ καρδία καὶ λογικὴ (ὅθεν ἔπρην λοιπὸν ἂν πλείστα σχέδια γάμων ἀνοτυγχάνωσι. Ἄν τοῦλάχιστον ἡ δύνατο ἢ λογικὴ ν' ἀποφοκίξῃ ἀνεξαρτήτως.

— Διὰ ταῦτα, προσέθηκεν, ὡς κατακλείδω τῶν ἀνωτέρω σκέψεων, φίλος ἀγαπῶν νὰ συζητήσῃ περὶ πάντων, ἐπιναλαμβάνων πάντοτε τὴν γνώμην μου ὡς καταργηθῇ ὁ ἔρω.

Ἐἶχομεν ἀρχίσει τὴν συζήτησιν ἀπερχόμενοι ἐξ ἐπιτικέως παρὰ φιλικῆς οἰκογενείας παρθεριζούσης ἐν . . . Ἦτο υἱογένεια εὐποροῦσα σχετικῶς κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, πατήρ, μήτηρ καὶ θυγατέρες. Ἦ πρεσβυτέρα, κόρη πολυθέλητρος, ἦτο σύνουσι καὶ ὡς παρθεδομένη εἰς μυχίους σκέψεις βραχνιζούσας τὸ πνεῦμά τῆς. Ἦτο καὶ αὐτὴ μία ἐκ τῶν πολλῶν, αἵτινες ἐξέρχονται φαιδραὶ εἰς ἀναζήτησιν τῆς εὐτυχίας, ἀλλ' ἀπεκόμισαν σειρὰν ἀπογοητεύσεων.

Ὅταν πρὸ μνηδὸς ἦλθεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἡ καρδιά τῆς ἐσκέρτα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ συνελάμβανεν ἐπὶ τέλους αὐτὴν τὴν ἀσύλληπτον τύχην ὑπὸ τὴν μορφήν κομψοῦ καὶ εὐπαρξοῦ νεανίου. Θὰ συνήντα ἴσως αὐτὸν ἐν μέσῳ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου τοῦ πρακτικοῦ καζίνου, ἢ περιδιαβάλλοντα εἰς τὸ

δάσος, ἢ καὶ ρεμβάζοντα εἰς κανὴν ὕψωμα, ἢ τέλο· συντρῶγοντα ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ τοῦ ξενοδοχείου. Καὶ πράγματι εἰς τῶν συνεστημένων εἰλικύθη ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς νεανίας. Οἱ γονεῖς συγκατετίθεντο εἰς τὸ συνοικεῖον, ἦρκει δὲ μία λέξις τῆς κόρης ὅπως ἐπέλθῃ ἡ ποθητὴ ἀποκατάστασις. Ἦτο νεανίας εὐρωστος, πεπρωτισμένος διὰ πλείστων χαρίτων, καρπούμενος ἐκ τῆς ἐργασίας του πλέον ἢ ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὴν ἰδρυσιν ἀνεξαρτήτου οἴκου, ἀλλ' ὀλίγον . . . ἀδέξιοι τοὺς τρόπους, σ' ἐνοχωρούμενος εἰς πᾶσαν πρώτην γνωριμαίαν, μὴ ἔχων ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον χαρακτηρίζεται ὡς ἀριστοκρατικὸν ἦθος. Καὶ ἀπερρίφθη δὲν ἦτο ὁ σύζυγος τὸν ὅποιον ὠνευροπόλησεν ἡ κόρη, καὶ τὸν ὅποιον ἐφαντάζετο ὅτι θὰ ἀγαπήσῃ. Δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὴν ὡς τέλειος ἄνθρωπος τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου εἰς τὰς συναστροφὰς τοῦ ὑψηλοῦ κόσμου, τὰς ὁποίας ὠνευρεύετο. Καὶ διὰ τοῦτο προὔτιμνος ν' ἀναμείνη ἄλλην καλλιτέραν τύχην, νὰ ἐπικαλάβῃ τὸν αὐτὸν πάλιν βίον. Θ' ἀνεζήτησε τὸ ἀγνώστον μεταξύ δύο στροφῶν στροβίλου ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν χορῶν τὸν χειμῶνα. Ὅταν δὲ θὰ ἐπήρχετο ὁ ἰούνιος θὰ ἠτοιμάζετο καὶ πάλιν ὁ ταξειδιωτικὸς μάρσιπος καὶ θὰ ἐξήρχετο εἰς ἀγρὰν τοῦ ἀμείλλοντος ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων τῶν ἀτμοπλοίων, εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ξενοδοχείων ἢ εἰς τὸν ἐξοχικὸν περίπατον.

— Μόνη διεξόδος πρὸς ἀπιφυγὴν τῶν τοιοῦτων ναυαγίων, ἔλεγεν ὁ φιλοσόφων φίλος μου, εἶναι ἡ κατάληξις τοῦ ἔρωτος, διότι οὐχὶ μόνον δὲν εἶναι ἀπαράττητος εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ παρεμποδίζει τοῦτο. Ἦ ὥραία ἐκεῖνη κόρη καὶ ὁ σφριγῶν νέος θ' ἀποτέλουσαν ἐξαιρετον ζεύγος, ἦσαν οὕτως εἰπεῖν πεπλασμένοι ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον, ἀπὸ τοῦδε δὲ τοῦς ἔβλεπον περιστοιχιζομένους ἐκ πέντε ἢ ἐξ ἐρυθροπαιρῶν ἀγγέλων. Ἄλλ' ἡ κόρη κατείχετο ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι πρέπει νὰ προηγηθῇ ὁ ἔρω. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ιδέα τοῦ ἔρωτος χωρίζουσα τὰς καρδίας ἀντὶ νὰ τὰς ἐνώσῃ. Δὲν τὴν νυμφεύεται, διότι δὲν τὸν ἠγάπησεν. Ὅμοίως ἐσκέρθησαν χιλιάδες πρὸ αὐτῆς. Καὶ ὅμως λέγουσιν ὅτι ὁ ἔρωσις εἶναι φυσικὴ ὁρμή. Ναί, εἶναι φυσικὴ ὁρμή, εἶναι ἐνστικτον διαστρεβλωθὲν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν σημερινῶν κοινωνι-

κων συνθηκών. Νομίζουσι πολλάκις ὅτι ἀγαπῶσιν ἕνα ἄνδρα, ἐνῶ πράγματι ἀγαπῶσιν ἕν ἄνδρα, ἕνα τίτλον, ἕν κομψὸν Ἰνδαλμα, ἕνα ἐπιχαίτως συνεστραμμένον μύστικα. Ὁ ἔρωσ κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως πρέπει νὰ εἶναι ἢ πρὸς ἐκλογὴν ὠθησις, ἢ κατὰ Δαρβίνον φυσικὴ διαλογὴ ἐξευγενισθεῖσα ἐν τῷ ἐναρέτῳ ἀνθρώπῳ καὶ πνευματικῶς καλλιεργηθεῖσα. Συμβαίνει ὅμως τὸ ἐνκντίον, διότι πολλάκις ὁ ἔρωσ ποιεῖται τὴν χειρίστην ἐκλογὴν ἄγαπῶνται πολλάκις κατὰ τὰς πρώτας συναντήσεις ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀνκμνήσεως τῶν παθητικῶν καὶ ρωμαϊτικῶν σκηνῶν τῶν μυθιστορημάτων φύσεις καὶ χαρακτηρισεὶς ἀντίθετοι. Ποσάκις οἱ ἐξ ἔρωτος γάμοι, οἵτινες συνήθησαν ὑπὸ τὰς ἐλπίδας τῆς παραδεισείου εὐτυχίας μετατρέπουσι τὴν οἰκιακὴν ἐστίαν εἰς βασιανιστικὴν κόλασιν! Ποσάκις δὲ πάλιν δύο ἀνθρώπινα ὄντα θὰ συνδέοντο ὑπὸ τὰς ἀρίστας συνθήκας εὐδαίμονος συμβιώσεως ἐν τῷ μέλλοντι; ἀλλὰ χωρίζονται ὑπὸ τοῦ παρεμβαίνοντος ἔρωτος; Οἱ λαοί, οἱ ζῶντες εἰσέτι τὸν φυτικὸν βίον, ἀγνοοῦσι τὸν τοιοῦτον ἔρωτα, διότι εἶναι προῖον τεχνητὸν τοῦ ἡμετέρου πολιτισμοῦ, ἐπιβαρύνον κυρίως τὴν συνείδησιν. . . τῶν ποιητῶν. Ἀπὸ αἰῶνων ποτίζουσιν εἰς τὴν νεότητα τὸ ὑπνωτικὸν τοῦτο καὶ ἀποκοιμίζουσιν οὕτω πᾶσα ἄλογικὴν σκέψιν. Ἀρκεῖ ὅμως. Ἡ σημερινὴ κοινωνία δὲν δύναται πλέον νὰ ἐξακολουθήσῃ ποτίζομένη ἐκ τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου ποτοῦ. Ἄς ἐξαλειφθῇ πλέον ὁ τοιοῦτος ἔρωσ ἐκ τῆς βίβλου τῶν αἰσθημάτων. Ἡ μάλλον, διὰ νὰ ἐλκύσωμεν τοὺς πολλοὺς, ἄς ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς βίβλου τοῦ συρμού. Ὁ ἔρωσ ἄς μὴ εἶναι πλέον *art nouveau*. Ἄς ἐπιφυλάτῃται εἰς τὰς κατωτέρας κοινωνικὰς τάξεις, ἄς θεωρῆται πλέον ἀπρηχαιωμένη ἰδέα, ὡς *manque de chic* διὰ τοὺς κυναίμους τῆς ἀριστοκρατίας. Καὶ σκεφθῆτε ὅτι ἐκλείποντος τοῦ ἔρωτος, ἐκλείπουσιν καὶ τὸσαι ἀφορμαὶ διαζυγίων. Ἐξω λοιπὸν ὁ ἔρωσ. Θ' ἀντείπωσι πολλοὶ ὅτι θ' ἀντισταθῇ. Ἐγὼ ὅμως βεβαίω αὐτάς ὅτι ὁ ἔρωσ φέρει ἐν ἑαυτῷ τὸ σπέρμα τῆς αὐτοκτονίας. . .

Θὰ ἐξηκολούθει δὲ ἔρωσ ἢ ἀνάπτυξις τῶν σκέψεων τοῦ φιλοσοφοῦντος φίλου μου, ἂν μὴ ἐφθανε πλέον ἢ ὥρα καθ' ἣν ἕκαστος θ' ἀπεχώρει εἰς τὰ ἑδία. Ἀπεχαιρέτισα αὐτὸν καὶ ἐπὶ πολὺ ἐξηκολούθουν σκεπτόμενος μήπως ὁ δύσερωσ φίλος μου εἶχε πράγματι ἐν πολλοῖς δικαίον.

Ἐν Κωνσταντινῇ τῇ 15ῃ ἰουνίου 1903
Νικηφόρος Μοσχόπουλος

ΕΛΑ Ν' ΑΓΑΠΗΘΟΥΜΕ

Ἐλα ν' ἀγαπηθοῦμε
ἔστ' ἀλήθεια . . . μὴ γελάς . . .
θαρρεῖς πῶς εἶν' ἀγάπην
νὰ λές πῶς μ' ἀγαπᾷς ;

Ἡ τάχα τὸ πιστεύεις
ἂν τύχη καὶ βρεθῶ
μὴν ὦρα ἔστῃς καλὰίς μου
καὶ ἴω πῶς σ' ἀγαπῶ ;

Μαρίκα Πίπιζα.

Ἀθήναι.

Η ΥΠΟΒΟΛΗ

Τέλος πάντων ὁ Φαίδων ἐπέτυχεν εἰς τὰς ἐξετάσεις !

— Αἱ ! Καὶ τί μὲ τοῦτο, θὰ πῆτε, μὲ τὴν φυσικωτέραν ἐκπληξιν. Νὰ ἡ ὥρα ν' ἀπετύγγανε, ποῖος; ὁ Φαίδων, ἐκεῖνο τὸ φιλότιμο, τὸ προκομμένο, τὸ σορὸ παιδί !

Ναί. Ἄλλ' ἀρ' οὐ εἴσθε τὸσον καλῶς πληροφορημένοι δὲν πρέπει ν' ἀγνοῆτε ὅτι ὁ Φαίδων, ἐκτὸς τῶν ἀρετῶν τοῦ τούτου ἔχει καὶ μίαν ἄλλην, ἢ ὅποις τὸσον τὸν ἔχει κυριεύσει, ὥστε ἀπὸ ἀρετῆς πάει νὰ κταντήσῃ ἐλάττωμα. Καλὲ ἀκοῦτε ἐκεῖ νὰ μὴ διδῇ μίαν πεντάρα πεποιθήσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ αὐτοῦ τὸ παιδί ! Καὶ νὰ ξεύρετε τί κακὰς συνεπειὰς ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ μίαν τοιαύτη ἀδυναμία . . .

Ὁ ἄξιος καὶ μετρίοφρων ἄνθρωπος εἶνε κατὰ τὴν ἀκρίβειαν, κατὰ τὴν τερατώδη καὶ πρὸ πάντων τερατώδη. Φαντασθῆτε ἕνα ἄνθρωπον νὰ λέγῃ, ὅχι εἰς τοὺς ἄλλους ἀλλ' εἰς τὸν ἑαυτὸν του :

— Φίλε μου, εἶσαι ἑσάνον; δὲν ἀξίζεις τίποτε, δὲν εἶσαι ἰκανὸς οὔτε νὰ μοιράσῃς δύο γαιδάρων ἄχυρο ! Καὶ μόλα ταῦτα νὰ ἦσθε ἐν τούτοις βεβαίοι ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἦνε τὸσον δυσηρεστήμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Μέγας τις μετρίοφρων εἶπέ ποτε ὅτι ἡ μετριοπροσύνη εἶνε καθῆκον, εἶνε ἀναπόσπαστον ἰδίωμα τῶν μεγάλων ἀνθρώπων καὶ γελοῖα πολυτέλεια τῶν πτωχῶν τῷ πνεύματι. Ἄλλ' ὁ Φαίδων εἶνε μετρίοφρων μέχρι δειλίας, εἶνε ἄνθρωπος

ἄνευ πεποιθήσεως. Εἶνε, ἴσα, νὰ εἰποῦμε, μίαν εὐμορφὴν—μὴ πολὺ εὐμορφὴ—καὶ χριτωμένη δεσποινίς, ἢ ὅποις εἶνε τίσον ἀθῶα, ὥστε νομίζε, ὅτι εἶνε πολὺ ἄτυχμη; διατί; διότι βλέπει κατὰ κοῦρα τέρατα, κατὰ φλόγρα ἐκτρομάχια, νὰ ῥίπτωνται ἀναίδως εἰς τὸ μπράτσο τοῦ δεινὰ καὶ τοῦ τάδε καὶ νὰ ἀνοίγουν τρομακτικὰ τὴν ὄδον τὴν ἄβυστον τοῦ στόματός των μὲ φρικώδεις γέλωτας καὶ κτηνώδεις σχιχμαχίους. Τὰ δὲ φθονερὰ βλέμματα τῶν κεκονιαμένων ἐκεῖνων μορμολυκειῶν ἀρ' ἐνός καὶ τὰ πλήρη λατρείας καὶ σεβασμοῦ; μεθ' ὧν τὴν περιβάλλει ἡ ἀληθὴς ἐκτίμησις ἀφ' ἑτέρου, τὰ παρεξηγεῖ ἢ δυστυχημένη καὶ ἐκλαμβάνει τὰ μὲν ὡς κροῖδευτικά, τὰ δὲ ὡς . . . ψυχρόν.

Οἱ συμμαθηταὶ του. — ἦχι ὄλοι βέβαια, — δὲν τὸν πολυπλησιάζουν τὸν Φαίδωνα; ὅχι διότι δὲν τὸν ἀγαποῦν, ὡς νομίζει ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐπειδὴ γνωρίζουν ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ μέρος εἰς ταῖς φάρτσαις, ὅπου ἐκεῖνος σκρῶνουν ἐκάστοτε εἰς βάρους τῶν παιδαγωγῶν ἢ ἀγαθοῦ τινος καθηγητοῦ. Ὅταν δὲ κἀνεὶς καθηγητὴς εἰς τὸ μάθημα, ματκίως προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εὐστοχον ἀπάντησιν εἰς δύσκαλὴν τινα ἐρώτησιν, ἀποτείνεται τελευταῖον μετὰ πεποιθήσεως πρὸς τὸν Φαίδωνα καὶ λέγει γελῶν :

— Τί σκέπτεσαι Φαίδων; ἐκεῖνος κωκινίζει ὡς παπαρῶνα καὶ ἀπαντᾷ χαμηλᾶ—χαμηλᾶ καὶ μὲ διακοπτομένη φωνὴν καὶ τοῦ ἔρχεται ν' ἀφήσῃ εἰς τὸ μέσον τὴν φράσιν του διότι τὰ βλέμματα τῶν συμμαθητῶν του τὸν φρίνοντα ὡς μαϊετάπια, ἢ δὲ κίνησις τῆς κεφαλῆς τοῦ καθηγητοῦ ὡς . . . ἐπιπληκτικὴ.

Διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογώμεν, πρὸ μὲν οἱ γονεῖς τοῦ Φαίδωνος ἐώρταζον τὰ γενέθλια τοῦ υἱοῦ των καὶ ἐπειδὴ εἶμαι στενὸς φίλος τῆς οἰκογενείας, δὲν ἡμποροῦσα, ἐνοσείται, νὰ λείψω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐορτήν—Ἡ δεσποινίς Θάλεια, ἢ ἀδελφὴ τοῦ Φαίδωνος εἶνε πολὺ χριτωμένη! — Ἡμην προτρεκλήμενος εἰς τὸ τραπέζι. Μετὰ τὸ φαγητὸν ἐπεράσαμεν εἰς τὸ σαλόνι, ὅπου ἡ Διὸς Θάλεια μᾶς ἐπέειξεν ὀλίγην μουσικὴν, μοὶ ἔδειξε μερικὰς ὑδρογραφίας τῆς καὶ συνεπλήρωσε τέλος πάντων τὴν γοητείαν, ἦν ἐξήσκει ἀπὸ αἰῶνων, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν . . . τὴν ἐρωτεύ-

θηκα. Θὰ πιστεύσητε ὅτι τὸσον ὦρον πλησίον τῆς δὲν εἶχα πραγματοποιῆσθαι διόλου ὅτι ὁ Φαίδων εἶχεν ἐξακρυσθῆ! Φαντασθῆτε δὲ ὅτι μόνον τότε παρεγέρθησεν τοῦτο, ὅτε ἡ Διὸς Θάλεια μὲ ἐγκυτέλιπε πρὸς στιγμὴν.

— Μὴ ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Φαίδων! ἡ-ώτησα. Σὰς ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἠσθάνομην μᾶλλον τὴν ἀνάγκην νὰ κάμω τὴν ἐρώτησίν μου διὰ λογαριασμὸν τῆς Διὸς Θάλειας. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν κάμῃ κἀνεὶς ἐκεῖ μέσα . . .

— Ὁ Φαίδων μελετᾷ, εἶπεν ὁ πατήρ του.
— Μελετᾷ !
— Αὐτίον εἶμι ἐξετάσεις, προσέθηκην ἡ μήτηρ του μὲ παράπονον.
Αὐτὸς ὁ λόγος μ' ἐσκανδάλισε. Διάβολοι! αὐτίον ἐξετάσεις !»

Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκεῖνην εἰσῆλθεν ἡ Διὸς Θάλεια συνοδευομένη ὑπὸ τινος κυρίου, τοῦ ὁποῦ ἢ εἰσοδος ὑπῆρξε κάπως πανηγυρικὴ.

— Ἄ ! ὁ κύριος Βλάσης !
— Καλὸ ἔς τίνε !
— Ἀπ' ἐδῶ ἀγαπητέ μου !

Καὶ ὁ κύριος Βλάσης εὐφροσύνην καὶ χριτωμένης ζόμενος πέριθ θέσιν μεταξύ τῶν κυριῶν καὶ ἀρχίζει νὰ δημηγορῇ καὶ νὰ χριτωλογῇ καὶ νὰ διδῇ ἐκάστοτε τὸ σύνθημα τοῦ ἐπιδοκιμαστικοῦ γέλωτος. Ἐπέγεινα νὰ σκάσω βλέπων αὐτὸν τὸν ἡλίθιον, αὐτὸν τὸν ἐγωιστὴν, νὰ κάμῃ τὴν τῶν φιγούραν ἐκεῖ μέσα καὶ ἡμην ἑτοιμὸς νὰ χαρακτηρίω ὡς ἡλιθίου καὶ τοῦς θαυμαστάς του, κατὰ τὸ περιφρητικὸν κανὸνα τοῦ Boileau, ἐὰν δὲν ἐξετίμων ἐκεῖ μερικὰ πρόσωπα . . . Περὶδείγματος χάριν μο' ἐφάνητο ὅτι ἡ Διὸς Θάλεια εἶχεν ἄδικον νὰ πέρνη ὡς ἐξυπνάδες τὰς ἀνοστολογίας ἐκεῖνοῦ τοῦ *gommeux* !

— Δὲν ἔρχεσθε πλησίον ! μ' ἐρωτᾷ ἡ Κωνσταντινῆ Βασιλειάδου.
— Ma foi ! . . .

— De morue ? ἐρωτᾷ ὁ κύριος Βλάσης καμῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ μὲν ἐφάνην μὴ ἀκούσας, οἱ δὲ λοιποὶ δὲν ἔσπευδον νὰ γελάσουν, ὁ γελοῖος πιστᾷ ἕνα *châchalo*, προκλών εἰς μίμησιν ὅλην τὴν συνναστροφὴν. Εὐτυχῶς δι' ἐμὲ καὶ δι' ἐκεῖνον δὲν τον ἐμμήθη κἀνεὶς, ἢ δὲ κ. Βασιλειάδου πε-

ριέστρεψε τὴν συνδιά'ξις εἰς ἕτερον ἀντικείμενον.

— Πολὺ πνευματώδης ὁ φίλος σας, εἶπον κρυφὰ εἰς τὴν δεσποινίδα Θάλειαν. Φκντασθῆτε δὲ τὴν εὐάρεστον ἐκπληξίν μου ὅταν ἤκουσα παρ' αὐτῆς:

— Καὶ ὀνομάζετε πνεῦμα αὐτό;

— Ἴσως εἶνε οἰνόπνευμα, εἶπον.

— Τὸ δίκως ἄλο! εἶπε γελῶσα. Ἄλλ' ὁ γέλως τῆς προσελκύσει τὴν προσοχὴν τοῦ λιμοκοντόρου, ὅστις ἀπορῶν διὰ πᾶσαν ἰλαρότητα μὴ προκκλουμένη παρ' αὐτοῦ ἐρωτᾷ:

— Διὰ τί γελάτε, Δεσποινίς;

— Θεέ μου! εἶνε περιέργον;

— Δηλαδή. . . θέλω νὰ γελάσω καὶ ἐγώ!

— Χμ! ὀμιλοῦμεν περὶ. . .

— Περὶ πνευμάτων, ἔσπευτα ν' ἀπαντήσω, βλέπων τὴν ἀμυχανίαν τῆς δεσποινίδος.

— Ἄ! περὶ πνευμάτων. . . Σταθῆτε! ἀκριβῶς εἶμαι πνευματιστής!

Θέλετε νὰ σᾶς κάμω μερικὰ πειράματα; . . . Δυστυχῶς δὲν ἔχω ἐδῶ τὰ ἀπαιτούμενα. Μὰ σταθῆτε. Καὶ ταῦτα λέγων ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ἐνόησα ὅτι ἔλη ἡ βραδεία θὰ ἐπερνοῦσε σπαταλωμένη ὑπὸ τοῦ ὀχληροῦ τούτου καὶ ὑπῆγα πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Φαίδωνος.

— Τί κάμνεις ἐδῶ, εὐλογημένο παιδί;

— Μὰ, αὐριον ἐξετάσεις, ξεύρετε. . .

— Χμ! Καὶ— τί δικάβλον!—νομίζεις ὅτι θὰ δυνθῆς νὰ μάθῃς τώρα ὅτι δὲν ἠμπούρες εἰς ἐν ὀλόκληρον ἔτος;

— Ῥίπτω μόνον, ἔτσι, μιὰ ματιὰ εἰς τὴν ψυχολογίαν μου.

— Ἄ! Ἄ!

Καὶ τὸ βλέμμα μου ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ βιβλίου, ὅπερ ἔκειτο ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ ἀνέγνωσα «Περὶ ὑποβολῆς».

Μιὰ ἰδέα μοὶ ἐπῆλθε τότε καὶ μεταχειριζόμενος τὸ ὕφος τοῦ κυρίου Βλάση:

— Ξεύρεις; εἶπον· εἶμαι ὀλίγον μαγνητιστής.

Ὁ Φαίδων μὲ ἠτένισεν ἀπλήστως μὲ τοὺς μεγάλους του ὀφθαλμούς.

— Ἀλήθεια!

— Βέβαια. Καὶ ἂν θέλῃς νὰ κάμωμεν ἐν πέπραμα. . .

— Ἀκούς ἐκεῖ!

Ἐλαβον τότε φύλλον χάρτου, ἔθηκα ἐπ' αὐ-

τοῦ τὴν ὑπογραφήν μου καὶ τὸν προέτεινα νὰ γράψῃ ἄνωθεν αὐτῆς μιαν ὑπόσχεσιν ἀφιρῶσαν ἐκείνον. Ὁ Φαίδων εἶνε ἀθῶν παιδί καὶ διὰ τοῦτο ἀνευδοιάστως παρεδέχθη τὴν ιδιότητά μου ὡς μαγνητιστοῦ. Καὶ νὰ σᾶς πῶ, δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικον· διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἤμην πεπεισμένος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ πειράματος, ἀφ' οὗ ἐγνώριζον ὅτι ὅλαι αἱ σχέψεις καὶ αἱ φροντίδες τοῦ medium ἦσαν ἀπερροφημέναι ὑπὸ τῆς μερίμνης τῶν ἐξετάσεων.

Ὁ Φαίδων λοιπὸν ἔγραψε κατὰ τι καὶ ἐκλείσασαμεν τὸ φύλλον ἐντὸς φακέλλου.

— Τώρα, εἶπον, δίδω εἰς τὸ σύνολον τὴν ἀπαρκίτητον χροιάν τοῦ μυστικισμοῦ, δὲν ἔχεις ἢ νὰ τοποθετήσῃς τὸν φάκελλον αὐτῶν ἀπέναντι τῆς κλίνης σου, οὕτως ὥστε ν' ἀποκριμθῆς ἀτενίζων αὐτόν.

— Μὰ πῶς λοιπὸν τὸ ἐκαταφέρατε; μὲ ἠρώτα προχθὲς χαρούμενος καὶ γελαστός. Νὰ σᾶς πῶ, ξεύρω πολλὰ περὶ ὑποβολῆς, μὰ δὲν ἐγνώριζον ὅτι δύναται τις νὰ ὠθήσῃ τόσον τὰ πράγματα! Ἐὰν ἤξεύρατε τοῦλάχιστον τί εἶχον εὐχρηθῆ, ἢ ὑπόθεσις θὰ ἦτο κάπως φυσικωτέρα. . . Μὰ τί μὲ μέλλει, θὰ πῆτε, ἀφ' οὗ ἐπέτυχα!

Ὁ ἐνθουσιασμός μου μ' ἔκαμε, φυσικά, νὰ γελάσω. Ἄλλ' ἐστέφην συνάμα ὅτι θὰ ἦτο ἄδικον νὰ τὸν ἀφήσω ἐν τῇ πλάνῃ καὶ ἀπεράτιστα νὰ δώσω τὸ προσήκον λάκτισμα εἰς τὴν μαγνητικὴν μου δεινότητα.

— ὦ! αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, εἶπον. Ἥμπούρες ἐν τούτοις νὰ μὲ βγάλῃς καὶ ψεύτη. . .

— Πῶς. . .

— Ἐὰν π. χ. νῦχσο ν' ἀποτύχῃς!

Ἐρχισε τότε νὰ γελά.

— Μ' ἄλλους λόγους, φίλτατέ μου, τὴν ἔπαυθες ὅπως ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος χωρικός, ὅστις φιλοξενῶν δύο ἀστεῖους, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀπέναντί του δύο ἀγίους. Τὴν ἐπαύριον τῆς φιλοξενίας οἱ ἀνθρωποὶ μας ἐπέτρεψαν μεθ' ὅλης τῆς ἐρικτῆς σοβαρότητος εἰς τὸν χωρικὸν νὰ κάμῃ τρεῖς εὐχάς. Ὁ ἀπλοικός ἐκεῖνος ἦτο εὐσεβής. Ἐζήτησε λοιπὸν τὴν ἄρεσιν τῶν ἀμαρτιῶν του, τὸν Παράδεισον καὶ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

— Γένοιτο, εἶπον οἱ ἄγιοι: Ἄλλὰ μὴ λησμένοι ὅτι ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου, κτλ. . . .

Ὁ χωρικός ἐκεῖνος ἀπέθανε πλούσιος. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰς δύο ἄλλας εὐχάς του, μὰ τὴν πίστιν μου, νομίζω ὅτι εὖρε δικαιοσύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ!

— Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασε καὶ ἡ Δις Θάλει.

— Σᾶς συγγά'ρω, μοὶ εἶπε, μὲ ἐν μειδιάμα, τὸ ὅποῖον μ' ἔκαμε νὰ ἐρυθριάσω, ἐπειδὴ συνηθηνόμην ὅτι δὲν τὸ ἤξιζα. Τόσον ἦτο ἰκανοποιητικὸν καὶ οὐράκιον! Μὰ τότε, ἐπέλαβε, πρέπει νὰ σᾶς φοβῆται κανεὶς. . . Τὸ δὲ πρόσωπόν της ἐχρωματίσθη μὲ τὸ λατρευτότερον ἐρυθρόν.

— Καὶ εἶμαι τότεν ἐπιφοβός, δεσποινίς;

— Μὰ ἀρ' οὐ κρατεῖτε ὑποχείριον τὸ πεπρωμένον!

— Θεέ μου! ἔχετε δικαίον, ἔσπευσεν ν' ἀπαντήσω, ἀκοντίζων κατ' αὐτῆς ὄλην τὴν μαγνητικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν διέθετον οἱ γοητευμένοι ὀρθλαμοὶ μου.

Ἡγυῖσπιπος

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. ἀρ.

Οὐχ' ἤττον κῦτην τὴν φυσιολογικὴν ιδιότητα τῆς ὑποβολιμότητος τοῦ ἐγκεφάλου οἱ ἐπιστημονικῶς ἀμβλυωποῦντες; ἐν τῇ κλινικῇ, ἀποκαλοῦσι Πίστιν, καὶ Ἀυτοπειποθησιν ἐν τῇ θεραπευτικῇ. Ἐν ᾧ γνωπτὸν ὅτι ἡ πίστις δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν ὕλικὴν σφαῖραν τῶν αἰσθήσεων, οὔτε εἶνε ἀντικείμενον τῆς φυσιολογίας, παθολογίας, καὶ θεραπευτικῆς, ἀλλὰ ψυχολογικὸν φαινόμενον τοῦ ἀνθρώπου, φαινόμενον ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν μόνον διὰ τοῦ λόγου προσιτόν, καταληπτὸν, καὶ κατορθωτόν, φαινόμενον διαφεύγον τὴν πειραματικὴν γνῶσιν τῆς ἐπιστήμης, τὸν ἔλεγχον τοῦ φυσιολογικοῦ καὶ παθολογικοῦ ἐργαστηρίου, τὴν ἀνίχνευσιν τοῦ φακοῦ, τὴν ἀντίδρασιν τοῦ χημείου. Διὸ καὶ ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν θεός, Παῦλος, ὡς μύστης τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπου, ὡς ἐξῆς τὴν πίστιν ὀρίζει α' Ἔστι δὲ πίστις ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων» (Ἐβρ. κεφ. 1'. α'.)

Πίστις λοιπὸν ἐν τῇ κλινικῇ θεραπευτικῇ ὑπὸ

ἐποψίν ὀργανικὴν τῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου ἐπιστημονικῶς, ἔρα καὶ λογικῶς, δὲν ὑπάρχει, ὅπως δὲν ὑπάρχουσι καὶ θάματα κατὰ τὰς αὐτομάτους ἰάσεις ὑστερικῶν καὶ νευροπαθῶν. Ὑπάρχει φυσιολογικὴ ιδιότης τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ ὑποβολιμότης, διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνος ἰώνται νευροπαθεῖς νοσοῦντες οὐχὶ κατὰ τὸν ἐγγεῖραλον ὀργανικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐγγεῖραλον ψυχολογικῶς, τὸ ἐπίτι κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἐγκεφάλου ἐκφρασιν καὶ παράστασιν τῆς ἰδέας καὶ τοῦ αἰσθημιτος τῆς ψυχῆς. Τοιαύτη ὑστερικὴ παράστασις ἦτο καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Charcot ἰαθεῖσα μοναχί, τῆς ὁποίας καὶ ἡ παράστασις ἦρθη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἰατροῦ διὰ τῆς ὑποβολιμότητος τοῦ ἐγκεφάλου τῆς ἀθηνῶς· ἐνεργεῖ δὲ ἡ ὑποβολιμότης ἐπὶ τῶν νευροπαθῶν ἐν γένει ὑστερικῶν καὶ ἄλλων θεραπευτικῶς ἀπὸ τῆς πλάσεως αὐτῆς τοῦ ἀθροῦσιν, καθὼς λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου συμπίπτει ἢ μὴν. Καὶ μάρτυς τῶν λόγων μας ἀφ' ἑσθῆς αὐτῆ ἡ ἀρχαία τῶν Ἑλλήνων φιλολογία καὶ θρησκεία. Ὑπῆρχον τότε ἱερὰ ἄλση, καὶ τὰ λεγόμενα Ἀσκληπιεῖς, ναοὶ δηλονότι τῆς εἰδωλολατρίας, ἐν οἷς ἐλατρεύετο ὁ Ἴατρος θεός Ἀσκληπιός, ἔθθα συνέρρεον ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τῆς τότε Ἑλλάδος κατὰ τὴν παροιμίαν κουτσοί, στραβοί, ἔπικνες ὅμως νευροπαθεῖς, ὑστερικοί, καὶ ἰῶντο πράγματι δυνάμει τῆς ἀυτοποβολῆς, τῆς ὑποβολιμότητος τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐκεῖ ὁ ἱερός θεωρούμενος τόπος, καὶ ἡ δι' ἀγχαμάτων παρουσία τοῦ ἱατροῦ θεοῦ, ἐχρησίμευον ὡς μέσον ὑποβολῆς τῶν φανταστικῶν νοσοῦντων εἰδωλολατρῶν. Οὐχ' ἤττον αὐτὰς τὰς φυσιολογικὰς αὐτομάτους ἰάσεις οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, ἐπειδὴ ἔττεροῦντο τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῶν ἐξηγήσεως καὶ γνώσεως, ἀπέδιδον εἰς τὴν θαυμασίαν τοῦ θεοῦ ἐπίδρασιν.

Ἄλλ' οὐχ οὕτως ἔχει περὶ τῶν θαυμάτων. Τὰ θαύματα, ἦτοι αἱ ὑπερφυσικαὶ ἀνιάτων ἀσθενῶν ἰάσεις, ἐτελοῦντο τὸ πάλαι καὶ μὲρ/ρι σήμερον ἐτι τελοῦνται εἰς τὰ ἱερὰ τῶν χριστιανῶν θ.σ.ιαστήρικ διὰ τῆς Θεῆς Δυνάμεως, παρὰ τοῦ κανόνος τῆς θεραπευτικῆς. Διότι ὁ χριστιανισμός ὡς θρησκεία οὐρανόπεμπτος καὶ θεῆας πανσοφίας καὶ παντοδυναμίας ἔργον, ἐπεβάλλετο κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας ἰδίως εἰς τὰ πυχυλὰ καὶ αἰσθητικὰ τῶν ἀνθρώπων πλῆθη διὰ τῶν θαυμασίων αὐτοῦ,

διά τῶν ἰάσεων δηλαδή τῶν ἀνιάτων, τῆς ἀναβλέψεως τῶν τυφλῶν, τῆς ἀνορθώσεως τῶν χωλῶν καὶ συγκυπνῶν, τῆς ἀνεγέρσεως τῶν νεκρῶν, καὶ τῶν περρωμάτων. Ἡ δὲ θρησκευτικὴ πρᾶξις τοῖς χριστιανοῖς πίστις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀπλή συναίσθησις τοῦ ἀνιάτου πάσχοντος καὶ εἰς τὸν Τριαδικὸν Θεὸν κηρυχθέντος. Εἶνε πρόσκλησις ἀπέλπιδος ἀσθενοῦς πρὸς τὸν διὰ μόνου τοῦ παντοδυνάμου λόγου ἰώμενον πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλκίαν φιλάνθρωπον καὶ θεάνθρωπον Ἰησοῦν.

Συγκρίνωμεν ἤδη καὶ φαινόμενά τινα ὑστερικὰ διὰ τῆς ὑποβολιμότητος αὐτομάτως ἰώμενα, μετ' ἄλλωι παθολογικῶν φαινομένων τοῦ ὄργανισμοῦ, τὰ ὅποια τινὰ μὲν ἰώνται διὰ φαρμάκων ἢ χειρουργικῶς, ἕτερα δὲ ἀνιάτα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης κηρύττονται.

Ἡ ὑποβολιμότης, ἡ οὐχὶ ὀρθῶς λεγομένη πίστις, ὡς εἴπομεν, ἐν τῇ θεραπευτικῇ ὑπὸ τῶν ἀμβλυποῦντων συνδέλφων μου Ἰατρῶν, καθὸ ἀπλή συμψηφιστικὴ ὀργανικὴ λειτουργία, δὲν ἔχει δικαιοδοσίαν θεραπευτικὴν πέραν τῆς σφαίρας ταύτης τῆς φυσιολογίας τοῦ ἐγκεφάλου, Ἀθλονότι ἡ ὑποβολιμότης δύναται νὰ ἰάται μόνον τὰς νευρώσεις καὶ ἐκ τῶν ψυχώσεων κείνας μόνον, αἱ ὅποια δὲν ἐπιφέρουσιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὀργανικὰς παθολογικὰς ἀλλοιώσεις. Πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἰστίμματα τοῦ ὄργανισμοῦ, τὰ ὅποια γινώσκονται ἡμῖν μὲ βλαθείας παθολογικὰς ἀλλοιώσεις, καὶ τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσιν ἀντιφλογιστικὴν, ἀντιμικροβιολογικὴν, καὶ ἀντιτοξικὴν δι' ὀρροῦ θεραπείαν, εἶνε ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας τῆς ὑποβολιμότητος, εἶνε ἀνιάτα ὑπ' αὐτῆς. Ἐντεῦθεν ἐν ᾧ ἡ ὑποβολιμότης ἰάται τὴν ὑστερικὴν ἡμιπληγίαν ἢ ἐντελῆ παράλυσιν τῶν μελῶν πάντοτε ὑστερικῆς φύσεως διὰ τῆς ὑποβολιμαίας ἐπιδράσεως ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου ἐπαναφέρουσα εἰς τὸ κατὰ φύσιν τὴν διαστροφὴν τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, οὐδέποτε ὅμως ἢ αὐτὴ ὑποβολιμότης ἰάται τὴν ἐξ ὀργανικῆς ἀλλοιώσεως ἡμιπληγίαν ἢ ἐντελῆ τῶν μελῶν παράλυσιν ἐξ ἀμορραγίας τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου μυελοῦ, ἢ ὅποια ἐπιφέρει φλόγωσιν καὶ ἐκφύλισιν τῶν νευρικών κυττάρων. Ἐπίσης ἐν ᾧ ἡ ὑποβολιμότης ἰάται φανταστικὸν νόσημα ἀσθενοῦς, ἢ ὅποια ἰσχυρίζεται ὅτι φιλοξενεῖ ζῶον τεραστίων διαστάσεων ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς προκαλοῦν δῆθεν πόνους καὶ

φρικτὴν ἀνησυχίαν, ἢ αὐτὴ ὑποβολιμότης οὐδέποτε ἰάται πραγματικὸν νόσημα, ἐπιφοδὸν ὄγκου τῆς κοιλίας τῆς αὐτῆς ἀσθενοῦς, οἷος εἶνε μία πελωρία κύστις τῶν ὠσθηκῶν τῆς μόνου δὲ ἢ χειρουργικῆς ἐπέμβασις εἶνε ἀπαιρήσιμος πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου. Καὶ τέλος νευροπληθῆς νεανίς αἰτιωμένη δι' ἀνυποσίτους δῆθεν ἀλγηδόνας αὐτομάτους ἢ προκλουμένους κατὰ τὸ γόνυ μετ' ἀγκυλώσεως τῆς ἀρθρώσεως αὐθυποβάλλεται καὶ αὐτὴ δυνάμει τῆς ὑποβολιμότητος, καὶ παρρηθῆς τῶν φανταστικῶν τοῦ σώματος δεινῶν ἀπαλλάσσεται, — ἢ αὐτὴ ὅμως νεανίς πάσχουσα ἐκ λευκοῦ ὄγκου τοῦ γόνατος, ἐκ φθίσεως, δπλανονότι, τοῦ γόνατος, οὐδέποτε διὰ τῆς ἀνθυποβολῆς ἰάται, ἀλλὰ καταδικάζεται ἢ εἰς τὸν μερικὸν τοῦ σκέλους θάνατον διὰ τοῦ ἀκρωτηριασμοῦ, ἢ εἰς τὸν τελικὸν ὄλεθρον τοῦ ὅλου ὄργανισμοῦ.

Ἴδου λοιπὸν ἡ ἀληθὴς θέσις τοῦ ζητήματος τῆς πίστεως ἐν τῇ θεραπευτικῇ ἐπιστημονικῶς, φυσιολογικῶς, κλινικῶς, ὀρθολογιστικῶς.

Οἱ ἀφελεῖς ὅμως συνάδελφοι ἰατροὶ οἱ παραγνωρίζοντες τὴν τῆς ψυχῆς ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς βιολογίας τοῦ σώματος ἀντιπίπτουσι πρὸς ἑαυτούς, καὶ ἐν τῇ θεραπευτικῇ αὐτῶν παραζάλη χρησιμοποιοῦσι πλέον ὅταν διεμνηνεύωσι τὰ κλινικὰ φαινόμενα καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν κατακτῆσεων τῆς νεωτέρας φυσιολογίας καὶ ἰατρικῶς ἐν γένει τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' εὐτυχῶς διὰ τὸν ὀργανισμόν μας ἡ ὑποβολιμότης τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ ὑπὸ τῶν ἀναπήρων ἐπιστημονικῶς Πίστις καλουμένη, δὲν εἶνε ἐξμακρὸν τῆς φαντασιοπληξίας τῶν ἰατρῶν θεραπευτῶν τοῦ παρελθόντος ἤδη ἸΘ' αἰῶνος. Ἄνθρωπος οὐδεὶς ν' ἀναιρέσῃ ἰσχύει νόμους τῆς φύσεως ὀργανικοῦς, ἀναλλοιώτους ἐν τῇ λειτουργίᾳ ὑπερθεῖν τῆς θελήσεως ἐκάστου κειμένου. Ἐπομένως παραλόγως λέγουσι καὶ ἀντεπιστημονικῶς, ὅταν διδάσκωσιν, ἢ δημοσιεύωσιν, ὅτι ὀφείλομεν νὰ σεβώμεθα τὴν θαυματουργὸν ταύτην πίστιν (!) παρὰ τῷ λαῷ, τούτεστι τὴν φυσιολογικὴν ἐνέργειαν τῆς ὑποβολιμότητος τοῦ ἐγκεφάλου. Κλονίζεται οὐχὶ ἡ ἀνύπαρκτος φυσιολογικῶς πίστις, ἀλλ' ἡ θρησκευτικὴ, ἢ ἐπικτητος, ἢ τῆς ἐλευθέρας πραιρεσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ψυχολογικὴ πίστις, ἢ ἀπορρέουσα ἐκ

ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ἐρώτησα τὸ λούλουδο, ὅπου 'ε τὸ μνημ' ἀνθίξει,
γὰρ τί ἐκεῖ ἐπλάστηκε τὴν πλάκα τὰ στολίξει;
καὶ μὴ ποῦ Μὲσ' ἐτὰ μνήματα κοιμοῦνται ὀδοιπόροι;
κι' ἐδῶ ποῦ θάλλω πλάγιασε μὲν λατρευμένη πόρη.
Γελῶ καὶ παίρω πάντα μου ζωὴ ἀπ' τῆ χαρὰ τῆς
κι' ὅταν περᾶσῃ ἀπ' ἐδῶ κἀνένας σας διαβάτης,
τοῦ δίνω μὲν παρηγοριά, ποῦ τὴν καρδίᾳ θερμαίνει:
ἀλλ' ἐξὼ ἀθάνατη 'ετὸ μνημα σᾶς προσμένει!

Στυλ. Γ. Σπερόντσας.

Ἐν Σμύρῃ.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

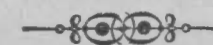
ΤΣΕΛΚΑΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. τεύχος)

Συνειθίσας εἰς τοιοῦτους θελλώδεις θορύβους ὁ Τσελκάς, ἐξερεθισθεὶς ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Συμεωνίτη σκηπῆς, ἤσθάνετο ἤδη ἑαυτὸν ἄριστα. Πρὸ αὐτοῦ ἐμειδίε μὲν κέρδος, ἀπαιτοῦν ὀλίγον κόπον καὶ ἐπιτηδεύματα. Ἦτο πεπεισμένος ὅτι δὲν ἐστὲρρεῖτο τῆς ἐπιτηδεύσεως ταύτης καὶ ἡμικλειῶν τούτῳ ὀρθαλμοῦ ἐσκέπτετο πῶς θὰ διέλθῃ τὴν προικὴν τῆς ἐπομένης, ὅταν θὰ εἶναι διωρθωμένον πέντε καὶ τὸ θυλάκιον πλήρες χαρτονομισμάτων. Ἐπειτα ἐνεθυμήθη τὸν φίλον του Μίσκα, ὁ ὅποιος θὰ ἦτο λίαν χρήσιμος εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν νύκτα ταύτην ἐὰν δὲν ἐθραύετο ὁ πούς του. Ὁ Τσελκάς βλασφημῶν καὶ ὑβρίζων καθ' ἑαυτὸν ἐσκέπτετο, ὅτι αὐτὸς μόνος του ἄνευ τοῦ Μίσκα δυσκόλως θὰ διεξῆγε πάντα ταῦτα. Ποία θὰ εἶναι ἡ νύξ; . . . Παρητήρει τὸν οὐρανὸν καὶ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ. Εἰς ἀπόστασιν ἐξ βημάτων ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λιθίνου πεζοδρομίου τὰ νῶτά του στηρίζων εἰς θρανίον, ἐκάθητο νεανίας, φορῶν κυανοῦν ποικιλοχρουν ὑποκάμισον, περισκελίδα τοῦ αὐτοῦ χρώματος καὶ ἐγχισμένον ξηθωρισμένον πῆλον. Πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο μικρὸς σάκκος καὶ δρέπανον ἄνευ τοῦ καλύπτοντος τὴν λαβὴν ξύλου, κεκρυμμένον εἰς σκάνον, ἐπιμελῶς περιτετυλιγμένον ὑπὸ σχοινοῦ. Ὁ νέος ἦτο εὐρύωμος, ρωμαλέος, ξανθὸς μὲ ἡλιοκάς καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐκτραχυνθὲν πρόσωπον, μὲ κυκνοῦς μεγάλους ὀρθαλμούς, βλέποντας πρὸς τὸν Τσελκάς μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ ἀγαθότητος.

Ξενοφ. Α. Ι. Παπαμιχαήλ.
Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς.

Ἐν Λιβαδίῳ τοῦ Ὀλύμπου τῇ 18ῃ Μαΐου 1903.

Ο Τσελκός διέστειλε τὰ χεῖλη του, ἔδειξε τοὺς ὀδόντας του, ἐξέβαλε τὴν γλῶσσάν του, παριμύρ-
φωσε τερατωδῶς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἐπιμόνω-
σεν προσήλωσε τοὺς ἀντιχέντας ὑπερμέτρως ὀφθαλ-
μοὺς του ἐπὶ τοῦ Τσελκός.

Ὁ νέος, κατ' ἄρχας μὴ ἀντιληφθεὶς, ὠργίσθη,
αἰφνης ἐγένετο καὶ ἐρώνησεν ἐν μέσῳ γελώτων:

— Ἄχ τί ἀστείος! Καί, χωρὶς νὰ ἐγερθῆ ἔκ τῆς
θέσεώς του, ἐσύρθη βαρέως ἀπὸ τοῦ θρανίου του μέ-
χρι τοῦ Τσελκός, κυλιών τὸν σάκκον του εἰς τὴν
κόνιν καὶ κτυπῶν τὸ δρέπανόν του ἐπὶ τῶν πετρῶν.

— Ἐ, ἀδελφεῖ διασκεδάσεις, ὡς φαίνεται,
καλά! . . . — ἀπετάθη πρὸς τὸν Τσελκός, σύρων
αὐτὸν ἐκ τῶν ὀπισθεν τῆς περισκελίδος του.

— Ἦταν τέτοια δουλειά, βυζασταροῦδί μου, ἦ-
ταν τέτοια δουλειά! — ἀπροκαλύπτως ἀπεκρίθη ὁ
Τσελκός. Διετέθη εὐθὺς εὐαρέστως πρὸς τὸν
ὑγιᾶ τοῦτον καὶ ἀγαθὸν νέον μὲ τοὺς φωτοβολούν-
τας ὀφθαλμούς. — Ἀπὸ τὸ θέρος; ναι;

— Πῶς ὄχι! . . . θέρισες ἕνα βέρτσι — θέρισες
δέκα καπίκια. Ἀσχημὲς δουλειές. Πλήθος ἐργά-
τες. Φτωχολογιά! . . . ὄλ' οἱ πεινατμένοι ἔπασαν.
Κατέβασαν τὲς τιμές. Δὲν θέλεις, μὴν πιαστῆς.
60 καπίκια ἔς τὸ Κουβάν πλήρωναν. Φτώχεια! . .
Προτῆτερα λὲν τρία ρούβλια ἢ τιμὴ, τέσσαρα,
πέντε! . . .

— Προτῆτερα! . . . Πρίν, ἕνα βλέμμα ἔβριγχν
τὸν Ρῶσσο, τρία ρούβλια τοῦ πλήρωναν. Ἐγὼ
πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια τὴν ἴδια δουλειά ἔκανα.
Ἐρθάνεις ἔς τὴν Στάνιτσα — εἶμαι Ρῶσσο! Ἀ-
μέσως νὰ σε δοῦν, νὰ σ' ἐξετάσουν, νὰ σε περι-
ποιηθοῦν καὶ — πάρει τρία ρούβλια. Νὰ σου δώσουν
νὰ φᾶς, νὰ πιῆς. Καὶ ζῆσε ὅσο θέλεις.

Ὁ νέος ἀκούων τὸν Τσελκός ἤνοιξε κατ' ἀρ-
χὰς εὐρέως τὸ στόμα του καὶ ἡ στογγύλη φυ-
σιγνωμῆς του ἐξέφραζεν ἀμφίβολόν τινα ἐκστα-
σιν ἄλλ' ἔπειτα ἐννοήσας, ὅτι ὁ ρακένδυτος οὗ-
τος ψεύδεται, ἐπλατάγησε τὰ χεῖλη του καὶ ἐξερ-
ράγη εἰς ἤχηρους γέλωτας. Ὁ Τσελκός διετέρησε
τὸν σοβαρὸν μορφασμόν του, κρύπτων τὸ μειδίαμα
ὑπὸ τοὺς μύστακός του.

— Ἄστετε — μιλεῖς σὺν νὰ λές τὴν ἀλήθεια,
καὶ ἐγὼ ἀκούω καὶ πιστεύω . . . Ὁχι μὰ τὸν
θεὸν πρὶν ἐκεῖ . . .

— Λοιπὸν καὶ γὼ γιατί; Βέβαια καὶ γὼ
— μιῶ, ὅτι πρὶν ἐκεῖ . . .

— Ἄς τα! . . . Ἐκίνησε τὴν χεῖρά του ὁ
νέος — Παπουτσῆς; ἢ ράπτῆς; . . . τί εἶσαι;

— Ἐγὼ τί εἶμαι; — ἠρώτησεν ὁ Τσελκός καὶ
σκεπτόμενος εἶπεν. — Ἐγὼ εἶμαι ψαράς.

— Ψαρ-ρᾶς! εἶδες σὺ! Τι πιάνεις; ψάρι!

— Γιατί ψάρι, οἱ ἐντόπιοι ψιράδες δὲν φα-
ρεύουν ἕνα εἶδος ψάρι. Πιότερο πνιγμένους, παλῆς
ἄγκυρες, καίκια ποῦ νκυάγησαν ὄλα! Εἶναι τέ-
τοια ἀγκίστρια γιὰ αὐτό . . .

— Λέε φέματτα, λέε φέματα! . . . Ἴσως εἴ-
σαι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ψαράδες ποῦ τραγουδοῦν μὲ
χαμηλὴ φωνή:

Μεῖς τὰ δειχίνα μας πετοῦμε
σὲ στεγὰς ἀκρογιαλιές,
σ' ἀποθηκὲς καὶ σ' ἀμπάρια . . .

— Καὶ σὺ εἶδες τέτοιους; — ἠρώτησεν ὁ Τσελ-
κός, μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα βλέπων καὶ
σκεπτόμενος, ὅτι ὁ κελὸς αὐτὸς νέος εἶναι πολὺ
ἀνόητος.

— Ὁχι! ποῦ νὰ τοὺς δῆ κενένας! ἤκουσα . . .

— Σ' ἀρέσουν;

— Αὐτά; πῶς ὄχι! . . . Κιλὰ πηληκάρια, ἀ-
νεξάρτητοι . . .

— Καὶ βέβαια ἄμ' πῶς. Μόνος σου νοικοκύ-
ρος, πῆγνιζε ὅπου θέλεις . . . Κέμε ὅτι θέλεις . . .
Νὰ δᾶ. Ἄν μπορέσ, νὰ βαστᾶς τὸν ἑαυτὸ σου
κιλὰ, πέτρα ἔς τὸ λαϊμό σου δὲν ἔχει — πρώτη
δουλειά! περιπάττει, ξεῦρε, ὅπως θέλεις. Τὸν θεὸ
μόνο νὰ θυμᾶσαι . . .

Ὁ Τσελκός ἔπτυσε περιφρονητικῶς καὶ ἔπαυσε
νὰ ἐρωτᾶ.

— Ἦναι νὰ ποιά ἢ δουλειά μου . . . — ἐνε-
πνεύσθη αἰφνης ὁ ἄλλος. Πέθων ὁ πατέρας μου,
τὸ νοικοκυριὸ λίγο, ἢ μάννα μου εἶναι γρηᾶ, ὄλ' ἢ
γῆ πιπιλισμένη, τί πρέπει νὰ κάμω; Νὰ ζῶ πρέ-
πει. Μὰ πῶς! Ἀγνωστο. Ὅχι πᾶν νὰ γίνω γαμ-
βρός σὲ καλὸ σπίτι. Πάει κιλὰ. Νᾶτταν νὰ μου
δώσουν τὴν κόρη των! . . . Ὁχι βέβαια! ὁ διαβο-
λοπεφρό; δὲν θὰ τὴν δώσῃ. Λοιπὸν θὰ τοῦ γίνω
βέρος γιὰ πολὺ καιρό. . . χρόνια, εἶδες σὺ τί δου-
λειά! Ἄ, νὰ κέρδιζα καμμὶ ἑκατοντηνάντα-
ριά ρούβλια, ἀμέσως θὰ στεκόμουν ἔς τὰ πόδια
μου καὶ τὸν Ἀντίπα μὲ μιὰ θερισιὰ δέλιγκα τον.
Θέλει; νὰ μου δώσῃ τὴν Μάρθα; Ὁχι; δὲν χρειά-
ζεται. Δόξα σοι ὁ θεὸς κορίτσι ἔς τὸ χωριὸ δὲν εἴ-

ναὶ κείνη μόνο. Ποῦ θὰ πῆ θᾶμουν ὄλωσ διόλου
ἐλεύθερος, νοικοκύρης ἔς τὸν ἑαυτὸ μου . . . Ναί,
ναί! — ὁ νέος ἀνέπνευτε. — Μὰ τώρα δὲν μπορεῖς
νὰ κάμῃς ἄλλοιώτικα παρὰ νὰ πᾶς νὰ γείνης γαμ-
πρός. Σκέφθηκα: Νὰ, μόλις ἔς τὸ Κουβάν θὰ πᾶω,
θάρπᾶξω δυὸ ἐκκοττάρες — Πάει τελείωσε! Ἀ-
φέντης! . . . Μὰ καὶ αὐτὸ ἦταν φ-φ-φου. Δὲν
βγήκε. Λοιπὸν θὰ πᾶς νὰ γείνης γαμπρός!
ἔς τοὺς ἐργάτες . . . Γιατί μὲ τὸ δικό μου τὸ νοι-
κοκυριὸ δὲν θὰ τα καταφέρω . . .

Ὁ νέος δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιθυμίαν νὰ νυμφευθῆ.
Τὸ πρόσωπόν του ἀπέβη ἤδη σκυθρωπὸν καὶ προσ-
έκαθε θλιβεράν ἐκφρασιν. Βαρέως ἐσύρθη εἰς τὴν
γῆν καὶ ἐξήγαγε τὸν Τσελκός ἐκ τῶν σκέψεων,
εἰς τὰς ὁποίας τὸν ἐβύθισαν αἱ λόγιοι του.

Ὁ Τσελκός συνηθάνετο, ὅτι ὁ νέος δὲν ἐπεθύ-
μει σινομιλίαν, ἐν τούτοις ὁμως ἠρώτησεν εἰσέτι.

— Καὶ τώρα γιὰ ποῦ;

— Τί γιὰ ποῦ; βέβαια σπῖτι.

— Μὰ ἀδελφεῖ, αὐτὸ δὲν εἶναι γνωστὸ σ' ἐ-
μένα . . . μπορεῖ νὰ ἐτοιμάζῃσαι γιὰ τὴν Κίνα . . .

— Γιὰ τὴν Κ-ν-ν-να; . . . εἶπε σύρων τὴν φω-
νήν του ὁ νέος καὶ πρὸς χριστιανὸς πάει ἔς τὴν
Κίνα: Τῶπερ δά! . . .

Κ. Βασσαρδάκις

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΔΗΣΜΟΝΗΘΕΝΤΟΣ ΨΑΛΤΟΥ

Θυρίς φιλιτάτη, ἦν φυλλὰς ἀμπέλου ἐπιστέφει,
καὶ λούει δροσερώτατον τὸ πνεῦμα τῶν ὀρέων
τῆς μοίρας ἀδυσώπητα καὶ ἀδύλα τὰ νέφη
εἰς ἄλλους κόσμους μὲ καλοῦν, θυρίς, μακρὰν σου πλέον

Φεῦ! μετ' ὀλίγον κρυερὰ ἢ πράσινος στολή σου
ἐρηδὸς θὰ κλίνη πρὸς τὴν γῆν τοὺς μαρανθέντας κλιῶνας
Κ' ἢ ἄλλοτε δροσεύουσα καὶ λάος κορυφή σου
Μακρὰν τῆς τὰς ἐρωτικὰς θὰ πέμψη χελιδόνας.

Ὁς ἄχρην ὅπ' ὄφρῆς κρυμμένον κατασκόπου,
Ἔομα, θ' ἀνοίγῃσαι μακρὰν εἰς τὴν ἀνθοῦσαν φύσιν,
θὰ σ' ἀποφύγη φρικτὸν τὸ βῆμα τοῦ ἀνθρώπου
Ὅποταν θὰ σὲ λούῃ φῶς ὄχρην κατὰ τὴν δύσιν.

Ὁ πῆπός μου θὰ μαρανθῆ, τὰ ἄνθη του θὰ κλίθουν
εἰς γῆν θανάτου, θὰ χαθῆ ἢ εὐχαρὶς στολή του
Φεῦ! ὄλα μελαγχολικὰ καὶ μόνα των θὰ μείνουν
Ἡ κατοικία θὰ κλεισθῆ ψυχρῶς τοῦ ἐρημίτου

Θυρίς μου, φεύγων ἄλλοτε τοὺς δουτυχεῖς ἀνθρώπους
Ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῶν βουνῶν προσήλθον ἐρημία,
Αἱ χεῖρές μου σὲ ἔσπασαν εἰς ἀγνώριστους τόπους,
καὶ ἦτο ὄλη πόησις ἢ ἴεα μου κάρδια.

καὶ εἶδον χρόνους ἔκτοτε πολλοὺς παρερχομένους
καὶ ἡ ζωὴ μου ἔρρεε ὀδία πρὸς τὴν λήθην,
Ἄνωφελος τεστέτος ὀνειρούσιχομένους
εἶδον καὶ γέρων ἄσημος εἶδω ἐλλημονήθην.

εἰς σκοτὸς λήθη κρύπτεται βαθὺ ἢ γέννησίς μου
καὶ τὴν θανάτῳ μου ἢ σκιά ἄε σπέτη τῆς ἀγνοίας.
Μυστήριον τὸ μυστικὸν ἄε μείνη τῆς ζωῆς μου
καὶ ἄε σθεσθῶ ὡς ἔζησα ἐν τῷ ἐρημίας.

Ὁ σὺ θυρίς φιλιτάτη μου, σὺ μόνη τὸ γυναικίσις
τὸ μυστικόν μου, καὶ ἡ προῆ τῶν δροσερῶν σου φύλλων
Ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτὸς ἀβρῶς τὸ ψιθυρίζεις,
Ἄλλὰ τὸ σκέπουν τᾶσματα τῶν νυκτερίων γυλλῶν.

τὸ ἤκουεν ὁ Ζέφυρος, τὸ ἤκουσαν οἱ κρίνοι,
τὰ ἄστρα, τὰ φυλλόματα, αἱ ὀρεινὰ μυροίται,
τὸ ἤκουσε καὶ τῆς νυκτὸς ἢ ἱερὰ γαλήνη,
Πλὴν εἰς ἐκείνους πάντοτε μυστήριον θὰ ἦναι.

Ὁ! δι' ἐκείνους, οἵτινες μ' ἐδίωξαν ἀπόνως
καὶ βάρβαροι ἐξώρισαν πενθοῦσαν ἀηδῶνα,
Ἐκείνους, ὅδς οὐδέποτε ἐμάλαξαν ὁ πόνο
καὶ θὰ μισῆ ἢ φεύγουσα ψυχή μου εἰς αἰῶνα,

Ὁ! δι' ἐκείνους, πάντοτε μυστήριον ἄε μένη
τοῦ ψάλτου ἢ πικρὰ ζωὴ ἄσημος καὶ πρῶτα
Ἄς σιωπῆσ' ἢ λῦρα μου εἰς θλίψεις τεθαμμένη
καὶ τῶς δι' αὐτοὺς σκληρὰ ἄε εἶναι καὶ αἰῶνα

Χαῖρε, θυρίς! τοῦ γέροντος ὁ στεναγμὸς ἐκλείπει
καὶ μετ' αὐτοῦ ἐκφεύγουσα ἐκλείπει καὶ ἡ προῆ του.
Πλησίον σου ἀείκτοτε θὰ ἀγγυτηθῆ ἢ λύπη,
Ἡ περθηρὰ καὶ ἀγγυπνος σκιά τοῦ ἐρημίτου

εἶπε καὶ τέλος ἔκλιτε τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν
πρὸ τῆς θυρίδος του ὄχρᾶ ἢ ὄψις τοῦ θανάτου
τοῦ γέροντος ἐκάλυψε τὴν ὄψιν τὴν γλυκεῖαν
καὶ κλείουρ τ' ἀταυθήσαντα εἰς θλίψεις ὀμματά του.

τῶν φύλλων τὸ ψιθύρισμα τὸν ὑπνον καθιδύει
τοῦ ψάλτου, καὶ ἐπ' ἔφυγε τὸ πνεῦμα τῆς ἐσπέρας
τὴν κόμην του ἠδύπτοον τὴν πολιὰν ἐπίκει,
καὶ εἰς δύσιν ἐκλίτε ὄχρῶς ὁ Φοῖβος ἔς τοὺς αἰθέρας

(Ἐκ τῶν Ἐαρινῶν ἠρωῶν)

Α. Πράσινος

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΤΙΚΗ

Χρησιμότης τῆς ἐπιδιορθωτικῆς. — Ἐπιδιόρθωσις ἐσθήτων. — Ἐπιδιόρθωσις λευχευμάτων. Ἐπίρραφίς. — Εὐθύγραμμος ἐπιδιόρθωσις.

Θὰ μετριάσωσι ἴσω; εἰρωνικῶς; πολλὰ τῶν κομψῶν τῆς «Βοσπορίδος» ἀνεγνώστρων, διότι ἐπιχειροῦμεν σήμερον ν' ἀσχοληθῶμεν εἰς τέχνην τόσῳ στοιχειώδη καὶ κινήν, ὡς ἡ ἐπιδιορθωτική. Ποία εἰς ἡμῶν δὲν γνωρίζει νὰ ἐπιδιορθῶν, θ' ἀνακρίξωσι ἴσως πολλὰ, ἀπ' οὗ καὶ αἱ προμήτορες μας ἐγνωρίζον τὴν ἀπλουστάτην ταύτην τέχνην; — Καί, ὁμως, κυρίαί μου τὸ θέα τούτο δὲν εἶναι τόσον ἀνάξιον λόγου καὶ ἡ ἐπιδιορθωτικὴ δὲν εἶναι τόσον εὐκόλως, ὅσῳ κοινῶς νομίζεται.

Ἐν Ἑλλάδι αἱ καλά ἰκιδέσονται ἀποδίδουσι μεγίστην σίμασιαν εἰς τὴν ἐπιδιορθωτικὴν τόσῳ διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς χρησιμότητα, ὅσῳ καὶ διὰ τὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας παρουσιάζει περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, διότι ἀναντιρρήτως πολὺ εὐκολώτερον εἶναι νὰ κατασκευάσῃ τις ἐν νέον ἐνδύμα ἢ νὰ ἐπιδιορθώσῃ ἐντέχως καὶ ἀνακαινίσῃ φιλοκάλως τὸ παλαιόν.

Ἡ τέχνη αὕτη, εἶναι οὕτως εἰπεῖν τὸ συμπλήρωμα τῆς ραπτικῆς, ἣτις θὰ ἦτο ἑλλειπὴ καὶ ἀτελής ἄνευ ἐκείνης. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίζωμεν νὰ κόπτωμεν καὶ νὰ ράπτωμεν· εἶναι ἐπίσης; ἀπασκίτητον καὶ ἀνυπαίθετον εἶναι νὰ ἐπιδιορθώωμεν ἐπιμελῶς τὰ ἐφαρμένα. Τούτο δὲ πρέπει νὰ γίνηται μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιτηδειότητος, διότι ἀτέχνως γινόμενῃ ἡ ἐπιδιορθωσις καθιστᾷ ὄλω; ἀκαλαίσθητον καὶ καταστρέφει πολλὰς τὸ ἐνδύμα.

Καὶ τὸ πολυτελέστερον ἐνδύμα, τὸ ὁποῖον ἐστοίχισεν ἴσως πολλὸν κόπον καὶ ἰκανὴν δαπάνην, θὰ μείνῃ κατεστραμμένον καὶ ἄχρηστον, ἐὰν δὲν γνωρίζωμεν νὰ τὸ ἐπιδιορθώσωμεν· τούναντίον δὲ διὰ τῆς ἐντέχνου ἐπιδιορθώσεως οὐ μόνον κινουργεῖ; πάλιν καὶ εὐπρόσωπον θ' ἀπιδῆ, ἀλλὰ καὶ, προλαμβανόμενης τῆς φθορᾶς του, ἐπὶ μακρῶν εἰς χρόνον δύναται νὰ διατηρηθῆ.

Ἰδίως ἡ μεγάλη σπουδαιότης τῆς τέχνης ταύτης ἐν τῇ Οἰκικῇ Οἰκονομίᾳ φαίνεται εἰς τὴν ἐπιδιορθωσιν τῶν λευχευμάτων. Αὕτη οὐδέποτε πρέπει νὰ παραμεληθῆ, διότι καὶ ἡ ἐλαγίστη ἐπὶ τῶν λευχευμάτων ὀπή ἢ σχισμὴ, παραμελουμένη, δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτὰ, ὄλω; ἄχρηστα. Ἄλλως τε τὰ ἐφρακωμένα ἐνδύματα εἶναι καὶ κακίστη σύστασις διὰ τὴν φέρουσαν αὐτὰ.

Δύο τρῆσαι ἐπιδιορθωτικῆς ὑπάρχουσι: συγκόλλησις ἢ πλήρωσις τοῦ ἐφρακμένου μέρους α'. διὰ νήματος καὶ β'· διὰ προσθέτου ὑφάσματος. Εἰς ἀμφοτέρους τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ συγκόλλησις πρέπει νὰ ἴκται, ὡς τὸ ἀδιόρθωτον· ἐν τούτῳ δὲ κυρίως ἔγκειται ἡ μεγάλη δυσκολία τῆς ἐπιδιορθωτικῆς.

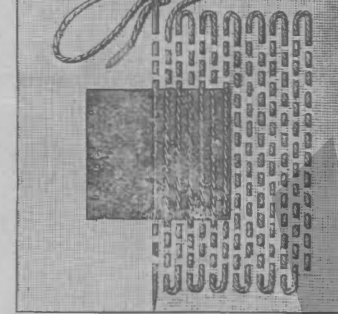
Ἴνα γίνηται ἐπιτυχῶς ἡ ἐπιδιορθωσις, ἀπαιτοῦνται βελόναι καὶ νήματα κατάλληλα. Ἐπάρχει πρὸς τούτο ἡ

διαίτητον εἶδος βελόνων, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ὀπὴν ἰκανῶς ἐπιμήκη, ἵνα εἰσέρχεται δι' αὐτῆς τὸ νήμα· τῶν τοιούτων βελόνων ἀπαρίτητον εἶναι νὰ ἔχωμεν διάφορα μεγέθη μέγρι τοῦ ἀριθμ. 6.

Ὅσον δὲ ἀγορᾷ τὰ νήματα, εἰς μὲν τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα καλὸν εἶναι νὰ μεταχειρίζωμεθα αὐτὰ τὸ ἴδιον νήμα τῶν ἐὰν ὁμοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν τούτο, μεταχειρίζομεθα λεπτὴν μεταξινὴν μίχρουν πρὸς τὸ ὕψωμα, διὰ δὲ τὰ λεπτοτάτης ὑφῆς ὑφάσματα τρίγας τῆς κεφαλῆς. Εἰς δὲ τὰ λευκὰ τὴν καταλληλότερον νήμα εἶναι βάμβαξ D. M. C. κοινῶ; βαμβακίνη καλούμενη (coton à repriser, ἢ coton mouliné.) Ὅπως κατ' ἀρχὴν; πωλούμενος, ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν νημάτων μὴ συμπλεγμένων, ἐκ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν κατὰ βούλησιν ἐν τῇ περισσοτέρᾳ ἀαλόγως τοῦ πλάτους τοῦ ἐπιδιορθουμένου ὑφάσματος. Ἐπάρχει δὲ καὶ ἀνεξάρτων χρωμάτων τριούτοι; βάμβαξ. τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ἐφρακώσωμεν ἐπιτυχῶς ἐπὶ χρωματιστῶν ὑφασμάτων.

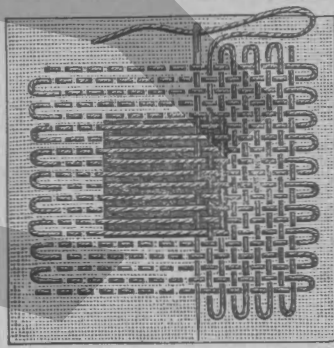
Διὰ τὰ ἐκ δαμασκηνοειδοῦ; λινοῦ λευχεύματα ἀντὶ τοῦ βάμβακος τούτου, δυνάμεθα νὰ μεταχειρίζωμεθα λινοῦν νήμα D. M. C. διὰ δὲ τὴν βατίστον καὶ τὰ λοιπὰ λεπτὰ καὶ διαφανῆ ὑφάσματα καταλληλότερος εἶναι ὁ λεπτοτάτος βάμβαξ κεντήματος (ἀρ. 100-120 καὶ 150)

Εἶδη δὲ ἐπιδιορθωτικῆς εἶναι κυρίως τρία α'. ἡ εὐθύγραμμος, β. ἡ σταυροειδῆς καὶ γ'. ἡ δαμασκηνοειδῆς α'.

(Εἰκ. 1) Εὐθύγραμμος Ἐπιδιορθωσις

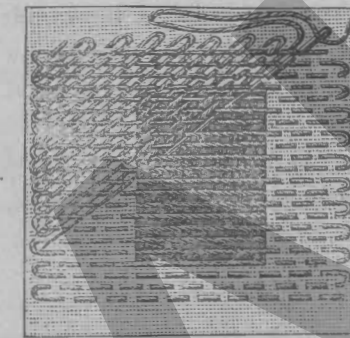
ἄτινα ἀντὶ καθιερῶσι τοὺς στῆμνας τοῦ ὑφάσματος. Τὰ νήματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀρχίζωσι τοῦλάχιστον ἐν ἑκατοστόμετρον πέραν τοῦ κεκλιμένου μέρους, διαθέτομεν οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζωσι κανονικὴν τετράγωνον, προσέχομεν δὲ ὅπως τὸ μέρος τοῦ ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον λαμβάνομεν διὰ τῆς βελόνης ἐν τῇ ἀναβάσει, ἀφίνω-

(Εἰκ. 2) Εὐθύγραμμος Ἐπιδιορθωσις

μεν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ, οὕτως ὥστε αἱ βελόναι νὰ μὴ συμπίπτωσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς. Τὰ κάθετα ταῦτα νήματα δὲν πρέπει νὰ ἴκταιν πολὺ τεταμένα, ἀλλὰ μᾶλλον χαλαρά.

Μετὰ τὴν προκαταρκτικὴν ταύτην ἐργασίαν πληροῦμεν τὸ κενὸν καὶ κατ' ἀντίστροφον διεύθυνσιν διασταυροῦσαι δὴλ. τὰ πρῶτα νήματα δι' ἄλλων τιθεμένων ὀριζοντίως ἐν εἰδῇ ὑφάσματος (εἰκὼν 2) Πρέπει ὁμοῦ νὰ λαμβάνωμεν διὰ τῆς βελόνης οὐχὶ πλέον τοῦ ἐνδὸς νήματος ἐκάστου. Ἐν γένει δὲ ἡ πυκνότης τοῦ διὰ νημάτων πληροῦμένου τούτου κενοῦ πρέπει νὰ ἴκται ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν τοῦ ὑφάσματος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκτελεῖται.

(Εἰκ. 3) Πλαγιόγραμμος Ἐπιδιορθωσις

Ἡ εὐθύγραμμος αὕτη ἐπιδιορθωτικὴ εἶναι ἡ καταλληλότερα ἰδίως διὰ τὰ λευκὰ πανία. Ἄντ' αὐτῆς δὲ εἶναι ἐν χρήσει καὶ ἡ πλαγιόγραμμος ἢ λοξή (εἰκ. 3) Κατὰ ταύτην ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ ὑφάσματος ἀντὶ ν' ἀρχίσωμεν ὀριζοντίως, ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς μιᾶς τῶν γωνιῶν πλαγίως προχωροῦσαι καὶ διασταυροῦσαι τὰ νήματα διαγωνίως. Τὸ εἶδος ὁμοῦ τοῦτο εἶναι κατάλληλον μόνον δι' ἐκεῖνα τῶν ὑφασμάτων πρὸς τὴν ὕψην τῶν ὀπίων παρουσιάζει ὁμοιότητά τινα, ὡς τὰ δίμητα καὶ διάφορα ἄλλα.

Περὶ δὲ τῶν λοιπῶν εἰδῶν τῆς ἐπιδιορθωτικῆς τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ συνθετώτερα, θὶ ἴδωμεν προσεχῶς.

Ἄγγλαϊα Δ. Πρεβεζιώτου

N. Δ. ΑΧΣΑΡΟΥΜΩΦ

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Καὶ ὄντως περιεπάτει μετ' ἐμβλασμένους ἀγκῶνας μετ' ἐσχισμένας ἐμβάδας, τρέφουμένη σχεδὸν μετ' ἓνα μόνον καφέν καὶ μετ' ἄπιπυρα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κρύψῃ τι διὰ τὸν ἀγαπητὸν της Βασίλειον. Ἐπελόγησεν ὄλω μετ' τὰ δάκτυλα οὕτως, ὥστε κατὰ τὸν χρόνον τοῦ προεβίβασμοῦ τοῦ υἱοῦ της εἰς ἀξιοματικὸν νὰ τὸν ἐνδύσῃ ὄχι χειρότερον τῶν ἄλλων καὶ νὰ τὸν ἐφοδιάσῃ διὰ τὸν δρόμον, διότι ἔπρεπε ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Πετροπολεως. Ἡ Αἰκατερίνη ἤλπίζεν ἐπίσης ν' ἀναχωρήσῃ διὰ νὰ ζήσῃ μετ' αὐτοῦ, ὅτε αἰφνης ἐνεσκήψεν ἡ δυστυχία. Ὁ υἱὸς ἐφύλαττε χρήματά τινα, συλλεγέντα ὑπὸ τῶν συντρόφων του διὰ νὰ ἐορτάσωσι τὸν

βαθμὸν τοῦ ἀξιοματικοῦ, τὰ δὲ χρήματα ταῦτα ἐν ἀπουσίᾳ του ἐχέθησκν. Ὁ πτωχὸς δὲν ἐτόλμησε καὶ νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς κανένα περὶ τῆς ἀτυχίας του φοβούμενος μὴ τὸν ὑποπτεύωσιν ὡς κλέπτην, ἀλλ' ἔδραμε πρὸς τὴν μητέρα του, ὡχρὸς μετ' πρόσωπον ἡλλοιωμένον, λέξιν μὴ δυνάμενος νὰ ἐκστομίση καὶ τρέμων. Ἦ ἔτρεξεν ἀναμεταξὺ τῶν κύριος οἶδε μόνον τὸ ἐσπέρας ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ υἱὸς, ὁ Βίρκην, ὑποπτεύσας ὅτι ἡ νεανίας εἶχεν ἔλθει μετ' αὐτῆς εἰδήσεις, ἤκουσε διὰ μέσου τοῦ ξυλίνου χωρίσματος ὅτι ἡ Αἰκατερίνη ἐν τῷ δωματικῷ της πικρῶς ἐκλαίει. Καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του δὲν ἤκουσε τοιοῦτον κλαυθμὸν. Δειλῶς, οἰονεὶ προφυλαττομένη διὰ νὰ μὴ ταράξῃ κανένα, ὠλόλυξε καὶ ἀνεστέναξε καὶ πάλιν ὠλόλυξε καὶ πάλιν ἀνεστέναξεν· ἀλλ' ὁ μακρὸς, διακοπτόμενος καὶ φρικώδης στεναγμὸς, ὅταν δὲν ἐφθάνον αἱ δυνάμεις της νὰ τὸν συμπληρώσῃ, ἔληγε μετ' ὅσῳ θλιβερόν καὶ σπαρακτικόν στόνον, ὥστε ὁ Βίρκην πολλὰς εἰσηγήθη.

— «Τί παθαίνει;» λέγει καθ' ἑαυτὸν. Ἐξέβραλε τὰ πέδιλά του, ὠδευσε ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν, ἐκρόβη παρὰ τὴν θύραν καὶ παρετήρησε διὰ τῆς ρωγμῆς; ἡ Αἰκατερίνη κάθηται ἐπὶ σκίμπος παρὰ τὴν κλίνην, μετ' ἡμῶν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, μετ' ἐκλελυμένας χεῖρας· τὸ στήθος της βιαίως ἀναπνέει, τὰ δάκρυά της ρέουσιν. . . ὁ Βίρκην δὲν ἀναγνωρίζει τὴν παντοτεινὴν Αἰκατερίνην. Οἱ μεγάλοι ὀρθοκλαί τοῦ κατέρυθρον, πύρινοι λάμπουσιν ὡς πολύτιμοι λίθοι, τὸ δὲ πρόσωπόν της οὐδὲ ὄλω; εἶναι ἡλίθιον. Κυριολεκτικῶς πῦρ ἐσωτερικὸν ἐφώτισεν ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ ὅποσον οὐδέποτε εἶχεν ἐν αὐτῇ παρατηρήσει; καρδίαν πεπληρωμένην στοργῆς, καὶ δι' αὐτὸ ἀπρηγόρητα πάσχουσαν. Τὴν παρατηρεῖ ὁ γείτων καὶ τόσον τὴν ἐλυπήθη, τόσον τὴν ἐλυπήθη, ὥστε τὴν ψυχὴν του, θὰ εἶδε διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ; ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἀκόμη ἀγνοεῖ τί τρέχει. . . Δὲν ὑπέμενε, ἐκτύπησε·

— «Κυρία Αἰκατερίνη. . .» Ἐκείνη ἐταράχθη. — «Κυρία Αἰκατερίνη. . . Μπορῶ νὰ μβῶ;» Ἐκείνη ἀνεπίδησε καὶ ἤνοιξεν. Ὁ Βίρκην εἰσηλθε. — «Ἀγαπητὴ κυρία, τί ἔχετε. Ἄλλ' ἡ Αἰκατερίνη τὸν βλέπει ἀφηρημένως καὶ σιωπᾷ. Τὴν ἐβίασεν ἐπὶ πολὺ νὰ ὁμιλήσῃ. Καὶ ἐπὶ τέλους τῷ διηγήθη τὴν

δυστυχίαν της. Ἀπὸ τὸ κιβώτιον τοῦ υἱοῦ της τὴν παραμονὴν τοῦ προβιβάσμου τοῦ, ἐκλεψαν ξένα, ἐμπιστευθέντα πρὸς φίλαξιν, ἑκατὸν πενήκοντα ρούβλια. Οὐδὲν ἴχνος, οὔτε ἀπόδειξις. Ὁ νέος καταλαμβάνετε, εἶναι ἀξιωματικός. . . ἢ διεύθυνσις, . . οἱ σύντροφοι ἐνεπιστεύθησαν, καὶ αἰφνης τώρα τοιαύτη κατατυχὴν ! . . .

Ὁ γείτων ἠούχως τῆ λέγει

— Ἀ τώρα τί θὰ κάμετε, κυρία . . . Ἐχετε τίποτε ; » Καὶ τῷ ὁμολόγησεν ἐκείνη ὅτι ἔχει.

— Ἀ ἔδουλεα ἐξ χρόνια γι' αὐτὴν τὴν ἡμέρα καὶ μὲ μεγάλον κόπο ἠπόρεσα νὰ μαζέψω 73 ρούβλια. Βέβαια ὅλα μέχρι τελευταίου ὀβολοῦ θὰ τὰ παραδώσω αὐριον εἰς ἐκείνον διὰ νὰ πληρώσῃ· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸν σώσῃ . . . Σκεφθῆτε, ποιὸς θὰ πιστεύσῃ ὅτι αὐτὰ εἶναι ἰδικά μου, κόποι μου ; . . . Ὅθι ποῦν· ἄ ! δὲν πρόφθασι νὰ τὰ ἐξοδέυσῃ ὅλα· καὶ θὰ ποῦναισως ἀκόμη. ἂν τὰ ἐκλεπτεν ὁ κλέπτης, βεβαίως δὲν θ' ἄφινεν εἰς τὸ κιβώτιον τὰ μισά, ἀλλὰ θὰ τὰ παιρνε ὅλα . . . Καὶ ἐξεχύθη εἰς δάκρυα θλιβερώτερα ἢ πρὶν.

— Αἶ, κυρία Αἰκατερίνη! εἶπεν ὁ Βίρκην, ἄδικα λυπεῖσθε ἔτσι . . . Ὁ Θεὸς εἶναι πολυεὐσπλαγχνος· δὲν ἀφίνει τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους νὰ πάσχωσιν ἀδίκως. Ἀκούσατε τὴν συμβουλὴν μου· μὴ σκέπτεσθε πλέον δι' αὐτό, σήμερον, προσευχήθητε καὶ κοιμηθῆτε. Ἔως αὐριον ὑπάρχει ἀκόμη πολὺς κχιρός, ἢ δὲ δυστυχίας σας δὲν εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ μὴ ἐπιδέχεται βοήθειαν. Κοιμηθῆτε ἡσύχως καὶ ἐγὼ θὰ σκεφθῶ . . .

Ἐκείνη παρετήρησεν ἀφηρημένως, ἀλλ' ὡς φάνεται εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ γείτονός της ὑπῆρχε κάτι πολὺ τὸ καθι, συχαστικόν, διότι ὅταν ἐκείνος ἐτελείεσθε, τὸ πρόσωπόν της ἐφωτίσθη μὲ μειδιάμα ἐμπιστοσύνης.

— Ἀλήθεια, ἂς πέσω καλλίτερα νὰ κοιμηθῶ, εἶπεν ἐκείνη σπογγίζουσα τὰ δάκρυα. — Ὅσον καὶ ἂν σκεφθῆ κανεὶς δὲν ἔμπορε νὰ μαντεύσῃ τί ὁ Θεὸς αὐριον ἐτοιμάζει . . .

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ Αἰκατερίνη εἶχε τὰ 150 ρούβλια, εὐτυχῆς δὲ ἔτρεξε πρὸς τὸν υἱὸν της, ὅστις ἀμέσως παρέδωκε τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ τέγματος καὶ τῷ ἐγνωστοποίησε τὴν ἀπώλειαν. Ὅλοι τὸν ἐλυπήθησαν. Εἰς ἀ-

μοιβὴν τῷ ἔδωκαν χρήματα διὰ στολὴν, καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἐσύναζε μόνον δι' αὐτό, ἐκ τῶν τριῶν ἐν ἀπώλειᾳ ἔμεινε μόνος ὁ Βίρκην. Εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἔφερε τοῦτο καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱόν, οἵτινες ἐπιμόνως τῷ ἐπρότειναν νὰ τὰ μοιρασθῶσι, ἀλλ' ἐκείνος ἤρνηθη.

— Ὁχι λέγει· ἐὰν ὁ Θεὸς θελήσῃ νὰ δεχθῆ τὴν θυσίαν μου, οὐδὲν παρ' αὐτοῦ θὰ λάβω ὀπίσω, διότι πρὸ πολλοῦ εὐρίσκομαι εἰς ἀπλήρωτον πρὸς Αὐτὸν χρέος.»

Β'.

Ἐμεινε μετὰ ταῦτα μὲ 12 ρούβλια, καὶ οὔτε ἐργασία, οὔτε Θεὸς παρουσιάζεται . . . Παρέρχεται μία ἐβδομάς, δευτέρα, μὴν . . . Ὁ νεκρὸς σηματοφόρος μὲ τὴν μητέρα του, ἀνεχώρησαν ἐπὶ τέλους ἐκ Πίτερ . . . Προχωρεῖ ὁ πτωχὸς μίαν φορὰν, ἐν τῷ ἡμίφωτι εἰς Βασιλιεβσκη ἐν τῷ κήφω καὶ τόσον παρεδόθη εἰς σκέψεις, ὥστε τρέχων τις τὸν ὤησε. Εὐγενῶς ἀπαντῶν οὕτως εἰς τὴν αἰτίαν συγγνώμης ἤθελε νὰ προχωρήσῃ, ὅτε σ' φνης ὁ αὐθάδης ἐστάθη καὶ τὸν ἐφώναζε διὰ τοῦ ἰνόματός του.

— Ὁ Βίρκην ! . . . Ἀλήθεια δὲν μὲ ἀνεγνώρισες ; . . .

Μολις ὠμίλησε καὶ ἀνεγνώρισεν ὁ Βίρκην τὸν Ζιγάκ. . . Τὸν παρατηρεῖ, κατακόκκινος ἀπὸ ἐντροπὴν.

Τὸν παρατηρεῖ καὶ οὕτως — Ἦκουσα, λέγει, καὶ προτήτερα ὅτι ὁ ρώσος ἔμπυρος εἶναι πανούργος, ἀλλ' ὁμολογῶ, τοιοῦτον ἀναιδῆ ἀπαταιῶνα, σὰν καὶ σ' ἐνα ποτὲ δὲν ἀπήντησα ! Λοιπὸν πές μου: γιὰ τί εἶχον ἐκμὴ συμφωνίαν ;

— Συγγώρη με, παρκαλῶ, ἀπαντᾷ ὁ Βίρκην ταπεινῶν τὸ βλέμμα. — Δὲν ἦτο γραπτὴ, αἰ δὲ φροντίδες μου καὶ χωρὶς τὴν συμφωνίαν ἦσαν πολλὰ . . . Ἐέχασα . . .

— Νίτα ! Καὶ δὲν ξεύρεις τὴν παρομίαν: αἱ συμφωνία εἶναι καλλίτερη ἀπ' τὰ χρήματα, ξέχασες ;

— Ὁχι . . . ἀλλὰ τί νὰ κάμω ; . . . Αὐτὴν χησα, ὅλα ἔγειναν στάκτη.

— Καὶ γιὰτὶ πῆρες τὸν τίτλον καὶ τὸ παράτημον ;

Ὁ Βίρκην προχωρεῖ παραπλεύρως τοῦ ἀλλοιθώρου, αἰσχυνόμενος καὶ μὴ τολμῶν νὰ ὑψώσῃ

τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου του κυρίου. — Σιωπᾶς; ἐξηκολούθησεν ἐκείνος μὲ ἀγρίαν μορφήν. Καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τῆς κλοπῆς σὲ τὰ πῆρε ὅλα. Ἦ δὲ ἔδωκες ὅλα, ἔδωκες καὶ τὸν τελευταῖόν σου ὀβολὸν χωρὶς ἀνταμοιβὴν τοῦλάχιστον ! Δὲν ἐνθυμήθης, ἀναιδὲς πρόσωπον, εἰς ποῖον ὑπεχρεώθης νὰ ὑπηρετήσῃς !

— Τί νὰ κάμω, ἀγαπητέ ! μὲ κλαυθμηρὰν φωνὴν ἀπήντησεν ὁ Βίρκην — Δούλευσα, ὅσον ἠμποροῦσα προθύμα, καὶ αἰ πικραὶ λύπαι δὲν μὲ ἤγγιζαν . . . Γέρων ἔγεινα εὐσπλαγχνος· μὲς σ' τὴν φτώχειν καὶ τῆς λύπαις ἡ καρδιά μου μαλάκωσε.

Ὁ Ζιγάκ ἔδραξε τὰ χεῖλη του. — Τὸ ξεῦρω ἐγὼ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι ! Ὁ ἄπιστος ὑπηρέτης ἐνόσφ ὑπάρχει ἀμοιβὴ πάγει ἠμπροστά, ἀλλ' ἄμα ἔλθῃ ἔς τὸ λογαριασμό, τότε πίσω. Καλλίτερα λέγε γιὰ τὴν πληρωμὴν: δὲν θέλεις νὰ πληρώσῃς.

— Περιστέρι μου ! ἐξεστόμισεν ὁ πτωχός. — Γίνε συγκαταβατικός, κρίνε σὰν ἄνθρωπος: ποιὸς θέλει νὰ πέσῃ ἐκεῖ, ὅπου ὁ πατέρας γιὰ τὰς ἀμαρτίας του ἔγεινε τόσον ἀρεστός ;

Ἐκείνος ὑπερηφάνως ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἐμπόρου περιφρονητικὸν βλέμμα.

— Ἦ δὲ τιμὴ ; εἶπε, συστρέφων τὸν μύστακα. Εἰς τὸν εὐγενῆ ἄνθρωπον ὁ τίμιος λόγος καὶ ἡ συμφωνία πρέπει νὰ ἦναι τιμιώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὁ βαθμὸς ;

— Ἀς πάγῃ ἔς τὸ καλὸ ! . . . Ἐγὼ τώρα γιὰ ἓνα ἄσπρο θὰ τὸν ἔδινα.

— Βλέπεις, τί ζωὸν ποῦ εἶσαι ; Ἐν τούτοις σὲ λυποῦμαι . . . Πῆμε στὸ κκφενεῖο νὰ τὰ ποῦμε: δὲν εἶναι δυνατὸν κἄπως νὰ σὲ βγάλω ἀπ' τὴν φτώχεια ;

— Ὁχι ἀγαπητέ, εὐχαριστῶ, δὲν εἶναι ἀπ' ἐκεῖ ὁ δρόμος μου.

— Καὶ ποῦ πᾶς ;

Ἦσαν τότε ἀκριβῶς πρὸ τῆς μητροπόλεως τοῦ ἀγ. Ἀνδρέου. Καὶ βλέπει ὁ Βίρκην: ὁ ναὸς φέγγει, ὁ λαὸς καθ' ὁμάδας μεταβαίνει ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὸν ἐσπερινόν. — « Ἐδῶ, » εἶπε μεταβαίνων πρὸς τὸ πρῶτον καὶ κέμων τὸν σταυρὸν του.

Ἐτριξε τοὺς ὀδόντας του, ὡς λύκος, ὁ ἀλλοιθώρος, ὀργίως ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐχάθη . . . Ὁ δὲ Ἰωάννης Βίρκην μετὰ τὸν ἐσπερινὸν ἐπέστρεψε μὲ ἡσυχον καρδίαν εἰς τὴν οἰκίαν

του. — Ἐνόησεν ὅτι ἡ πατρικὴ ἀμαρτία ἢ βαρύνουσα αὐτὸν καὶ ἡ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ συμφωνία δελύθησαν.

ΙΓ'.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐπλήρωσεν ἐν τῇ ὁδῷ Πετροπόλεως καὶ μετόκησεν εἰς Βασιλιεβσκη, ὅπου τὸν ἐδέχθησαν ὡς ὑπάλληλον ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἀνδρέου μὲ τὴν συμφωνίαν οὐδὲν νὰ ἀναφέρῃ περὶ τοῦ βιθμοῦ του καὶ νὰ κρύψῃ τὸ παράσημον . . . Τρία ἔτη ἐκεῖ ἐργάζετο ταπεινῶς ὑπομένων τὴν τύχην του· μεθ' ὃ τῷ ἦλθεν εἰδήσις παρὰ τῆς γυναίκος του· ὁ πενθερὸς του ἀπέθανε καὶ τοῖς ἀφῆκεν οἶκον καὶ ἐργοστάσιον κηρίων ἐν Γβέρ.

Ἐπέστρεψεν ὁ Ἰωάννης Βίρκην πρὸς τοὺς οἰκείους του καὶ μετὰ τὸ μνημόσυνον ἔκαμε δοξολογίαν διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ἐπῆρξεν ἀπίστος ὑπηρέτης· ἀλλὰ εἰς τίνα ; . . .

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

Ὁδ. Κεδίσογλους
δικηγόρος.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΙΑ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

Εἰς τῶν ἱατρῶν τοῦ Ταϊγανίου, εὐρίσκειτο εἰς τηλεφωνικὴν συκοινωνίαν μετὰ χωρικοῦ τινος πελάτου του

— Ὁ πελάτης. — Ἦ πορεία τῆς ἀσθενείας τῆς συζύγου μου, ἱατρί, δὲν βαίνει καλῶς· αἰ ὀδύνη ἐξακολουθεῖται, μετὰ μεγαλειτέρας ἐντάσεως, ἢ θεραπευτικῆς σας μέθοδος δὲν φαίνεται ἐνεργητικὴ.

— Ὁ ἱατρός. — Μὴ ἀνησυχεῖτε, θὰ ἐφαρμόσω νέαν θεραπευτικὴν μέθοδον.

— Ὁ πελάτης — εἰς τί συνίσταται αὕτη παρακαλῶ, ἱατρί ;

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ τηλεφωνητὴς ἀλλάσσει τὴν συκοινωνίαν· καὶ ὁ σύζυγος λαμβάνει ἐκπληκτικὴν τὴν ἀπάντησιν μηχανικοῦ τινος, ὃν εἶχε συμβουλευθῆ διὰ τινα ἀτμομηχανήν.

— Νομίζω ὅτι ἐσωτερικῶς, ἢ μηχανῆ, εἶνε κεκαλυμμένη ἀπὸ ἐκκρίματα· σὰς συμβουλεύω νὰ τὴν ἀτίσῃτε νὰ ψυχανθῆ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτός καὶ τὴν πρωίαν, πρὶν ἢ προβῆτε εἰς τὴν θέρμασιν αὐτῆς πληξάτε ταύτην ἰσχυρῶς διὰ σφύρα.

Ὁ ἱατρός, δὲν προσεκλήθη πλέον παρὰ τῷ πελάτῃ του.

Π. Ν. Διδάργης. ἱατρός.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ανάλυσις του αέρος. *Εν τινι διαλέξει αὐτοῦ ἐν Βιέννῃ ὁ καθηγητῆς J. Hann εἶς ἐκ τῶν διακρεπε-στέρων μετεωρολόγων τῆς ἐποχῆς μας, ἔδωκεν ἀκριβῆ ἀνάλυσιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ αέρος, ὅστις πλὴν τοῦ ὀξυγόνου καὶ τοῦ ἀζώτου περιέχει καὶ τὰ ἐξῆς στοι-χεῖα: Ἀργόν, Νέον, Κρυπτόν, Ξένον καὶ Ἡλίον, ὅ-περ, ὡς εἶπομεν ἐσχάτως, εἶνε σύνθεσις τις τοῦ Ραδίου. Ἐκτὸς θμῶς τούτων ἀνεκαλύθη ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ αέρι καὶ ὕδρογόνον. Γνωστὸν δὲ ὅτι τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἄχρις ὧ-ρας εθεωρεῖτο ὡς ξένον πρὸς τὴν ἀτμοσφαιρὴν μας. Αἱ πο-σότητες, καθ' ἃς ἀπαντῶσι τὰ ἐν λόγῳ στοιχεῖα ἐν τῇ ἀ-τμοσφαιρᾷ διαφέρουσι κατὰ τὰ διάφορα ὕψη. Οὕτως εἰς τὰ χαμηλάς πεδινὰς ἔχουμεν 78 τοῖς 100 ἀζώτου, 21 τοῖς 100 ὀξυγόνου 0, 9 Ἀργοῦ, 3 δεκάκις χιλιοστὰ ἀνθρ. οξείας ἐν δεκάκις χιλιοστῶν ὕδρογόνου καὶ ἐν ἑκατοντάκις χιλιοστῶν ἐκ τῶν λυπῶν στοιχείων. Τὰ ἐν τοῖς χαμηλοῖς στρώμα-σιν ἀφνοῦντα ἀέρια ἀραιῶνται ἐπ' ὅσον ἀνερχόμεθα καὶ ἀντικαθίστανται ὑπὸ τῶν σπανιζόντων ἐν τῷ στρώματι, ἐν ᾧ διατώμεθα. Οὕτως ἐν ὕψει 50 χιλιομέτρων μεθ' ἑρμοκρασι-ῶν—60° τὸ ἀζώτον ἐλαττοῦται ἐπισηθῶς, τὸ ὕδρογόνον περιρρίζεται εἰς 7 τοῖς 100, τὸ Ἀργόν κατέχει τὴν ἀ-ναλογίαν τοῦ ἐν τῇ πεδιάδι ἀνθρ. οξείας, ὅπερ ἐνταῦθα οὐδόλως ἀπαντᾶται, τὸ ὕδρογόνον ἀποτελεῖ τὰ 14 ἑκατοστὰ τῆς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ τὸ Ἡλίον τὸ χιλιοστόν. Εἰς τὰ ἀ-πρόσιτα στρώματα τοῦ αέρος βασιλεύει τὸ ὕδρογόνον ἀκο-λουθούμενον ὑπὸ τινος ποσότητος Ἡλίου. Ἐν γένει δὲ τὰ ἀέρια ἐπιπλέουσιν ἀλλήλων κατὰ τὸ βάρος αὐτῶν.

Ἀντιασθματικὸς ὄρρος. Κατὰ τὰς Ἰαπωνικὰς ἐφη-μερίδας ἀνεκαλύθη ὁ ὄρρος τοῦ ἀσθματος ὑπὸ τριῶν Ἰα-πῶνων διδασκάλων. Γερμανοὶ σοφοὶ ἀνεκάλυψαν τῶν βί-κιλλον τῆς ἀσθενείας ταύτης ἀλλ' ἢ ὄξα τῆς θεραπείας ἐπεφυλάσσετο εἰς τοὺς Ἰάπωνας ἀσκληπιάδας.

Βιογραφία τοῦ Γόρκη. Ὁ ἐκδότης τοῦ Μαξίμου Γόρκη, οὐτινος αἱ ἀναγνώσται μας κάμουν ἤδη τὴν γνωριμίαν διὰ τοῦ μυθιστορηματοῦ αὐτοῦ Ἰσσελάς. Ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν αὐτοβιογραφίαν του. Ὁ Γόρκη λοιπὸν ἔλαβε τὸν κενυλογράφον του καὶ ἐχάραξε τὰς κατωτέρω γραμμάς:

- 1878 ὑπάλληλος ἐποδηματοποιῶ.
- 1879 ὑπάλληλος ἐχνογράφου.
- 1880 παραμάγειρος ἐν ἀεροπλοίῳ.
- 1885 δόλοφάκων.
- 1885 ἀρτοποιός.
- 1886 χριστῆς ἐν περιοδεύοντι μελοδράματι.
- 1887 πωλητῆς μύλων ἐν ταῖς ὁδοῖς.
- 1888 ἠθέλησε ν' αὐτοκτονήσω.
- 1890 ἀντιγραφεὺς δικηγόρου.
- 1891 περιτῆλον τὴν Ῥωσίαν περὶ.
- 1892 εἰδωκα τὸ πρῶτον μου μυθιστόρημα.

Γυναῖκες χειροφεινόμεναι. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1902 ὑπῆρχον ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ 17000 διδασκάλισσαι 2200 συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφοι (γυναῖκες πάντοτε) 3700 ζωγράφοι, 56000 ὑπάλληλοι, 400 περιοδεύουσαι πρᾶ-κτορες, 8 διηγοὶ λεωφορείων, 212 ἰατροί, 3 κτηνᾶστοι 110 ὄδοντ. ἰατροί, 280 . . . νεκροθάπται καὶ 55 καπνο-δοχοκαθαρισ αἱ. Καλὴν πρόδον.

Ἀθλητισμός, καὶ γυναῖκες. Κατὰ τὴν Καν Marriott Watson αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις, ὅσαι: ἵππασία, galop, loppis; κωπηλασία εἶνε ὀλέθριαι διὰ τὰς γυναῖκας, δι-ότι οὐ μόνον διὰ τούτων ἡ γυνὴ χάνει τὴν ἀναλογίαν τῶν μελῶν τῆς ἀλλὰ καὶ τὴν . . . ἐλπίδα τῆς μητρότητος.

Ὁ θάνατος τοῦ Mommsen. Τῇ 2 Νοεμβρίου ν. ἡμ. ἀπέθανεν ἐν Βερολίνῳ ὁ διάσημος ἱστορικός Mommsen. Ἐγεννήθη τῷ 1817. Ἦτο φραγκικὸς γερμανὸς, καὶ ἐγένε-ν ἠθῆ δαυδὸς καὶ μέλος πολλῶν σφῶν ἐταιρειῶν.

Γυνὴ περὶ γυναίκας. Ἡ κυρία nudry Menos ἐξέ-δωκεν ἐσχάτως βιβλίον ἐπιγραφόμενον Ἡ Γυνή, ἐνῷ μελετᾷ τὴν γυναῖκα τῶν διαφόρων πολιτισμῶν καὶ τῶν διαφόρων ἐποχῶν καὶ μᾶλλον προσηύξει τοὺς δι-αφόρους αὐτῆς τύπους ὡς κόρης, ἀέργου, διδασκαλοῦ ὑπαλλήλου, ὑπηρετρίδος, ἐργαζομένης, μητρός, συζύγου, μητρός, μάμμης καὶ ἐταίρας. Συμπεραίνει δὲ ὅτι ὁ μέλλων προσηύξει τῆς γυναικὸς ἔσται ὁ βίβλος τῆς μη-τρὸς ὑπὸ τὰς συνθήκας τῆς νεωτέρας κοινωνικῆς διαίτης. Μὲ . . . μὲ φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ . . . ζεῦραμα.

Καὶ πάλιν οἱ Humbert. Ὁ Φιγαρῶ ἐδημοσίευσεν τὴν κατάλογον τῶν σχέσεων τῶν περιφίμων Humbert. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι αἱ πλεῖστοι τῶν σχέσεων τούτων ἦσαν κοσμικαί, τῆς ἐτικέτας, οὕτως εἶπεν. Χάρις πε-ριεργείας σημειώμεν τὰ γνωστότερα ἀπὸ τὴν ὕψλιον ὀνόματα τῶν προσώπων, ἅτινα εὐρεθῆσαν ποτε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ στείλωσι εἰς τοὺς Humbert τὴν κάρ-ταν των, ἢ λαθόντα μίαν ἐπιστολὴν προσκλήσεως, ἐ-δέξαι ν' ἀποποιηθῶσι ἢ καὶ νὰ δεχθῶσι μίαν Parle de Plaisir: Στρατηγὸς Βουλανζέ, Ἐρρίκος Βριστών, Καζι-μὴρ Περιέ, Βενιαμὴν Κωνσταντίν, Παύλος Δεσαντέλ, ἐπίσκοπος Βερσαλλιῶν, Κος καὶ Κα Φίλιππος Φώρ, Ἰωάννης Ζωές, Λεπὴν, Κος καὶ Κα Αἰλ. Λουβὲ (πρὸ τῆς προεδρείας) ἢ Βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας Ἰσαβέλλα, Σουλτάνουδωκ. Οἱ κτεῖστοι τούτων ἐσπευσαν νὰ διαμαρτυρηθῶσι μάλισ ἐῖδον τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀναμιγνυόμενον ἐν τῇ ὑποθέσει. Ἐν τούτοις δὲν ἀδίκῳ τοὺς Humbert, ὅτινες ἠθέλησαν νὰ κρούσωσι τὴν ἀτιμίαν των ὅπισθεν τῆς τιμῆς τοῦ μετὰ τρι-ούτων προσωπικότητων τοῦ συγχρωτισμοῦ, σὰς ὁμολογῶ ταπεινῶς ὅτι ἐὰν δὲν ἤμην εἰς ἀπλοῦς θνητός, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἤμην Humbert . . . ἔστω καὶ ὑπὸ τ' ὄρον νὰ μὴ πιασθῶ ποτε εἰς τὰ πράσσα . . .

H.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Σύντομος ἀπαρίθμησις καὶ Ἀνατροπὴ τῶν Κανο-νισμῶν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ πατρὸς Ἰωανᾶ Ἀρχιμ. τῆς ἐνταῦθα Ρωσ. Πρεσβείας.

Σύγκρισσις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἐπιστήμην τὴν Πολιτικὴν καὶ τὸν πολιτισμὸν. Ἐπὶ πατρὸς Ἰωανᾶ Ἀρχιμ. τῆς Ρωσ. Πρεσβείας.

Τῶν δύο τούτων περισπουδάζων ἔργων τοῦ λογίου Ἀρ-χιμανδρ. τῆς Ρωσ. Πρεσβείας κ. Ἰωανᾶ, περὶ ὧν ὁ τύπος ἐσχάτως τόσον εὐφύμωσ ἔκρινε, καὶ μόνον οἱ τίτλοι δίδου-σιν ἰδέαν τῆς σπουδαιότητος τοῦ περιεχομένου. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐκ πρώτου βλέμματος φαίνεται ὅποιον παρέχει συμβολὴν εἰς τὴν ὀρθόδοξίαν. Τὸ δὲ δεύτερον, περιέχει ἀ-ναμφισβητήτους ἀληθείας, περὶ ὧν καὶ ὁ νῦν Πάπας Πῖος δ' Ι' ἐκήρυξε τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ. Ὡστε δὲν ἔχομεν ἢ νὰ συγχωρῶμεν ἀπὸ καρδίας τῷ λογίῳ καὶ ἐπι-λέκτῳ ρώσῳ κληρικῷ.

Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προτιστανισμοῦ καὶ ἡ ἱστορικὴ αὐτοῦ ἐξέλιξις ὑπὸ Ἐπισκ. Χρυσάνθου Διευθ. τοῦ Σεμιναρ. Πετροπολέως. Ἐξέδθη δαπάναις τοῦ Πανσο. Ἀρχιμ. τῆς ἐν Κωνιπόλει Ρωσ. Πρεσβείας. κ. Ἰωανᾶ.

Περὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου ἡμερολογίου ὑπὸ Β. Η. Λάσκιν. Ἐξέδθη δαπάναις Πατρὸς Ἰωανᾶ.

Ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ καθολικισμοῦ, ὑπὸ Νικολάου Μπιλιάφ. Ἐξέδθη δαπάναις Πατρὸς Ἰωανᾶ.

Ἐπίσης τὰ ἀνωθι σοδορὰ ἔργα, συγγραφέντα ὑπὸ λογίων ρώσων εἰδικευόντων περὶ τὰ ταῦτα θέματα, καὶ ἐκδοθέντα τῇ γενναίᾳ δαπάνῃ τοῦ τσοῦτύφ ἐνθέμου φίλου τόσον τῶν γραμμιάτων ὅσον καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τινῶσι τὰ μέγιστα τὰ γενναϊδωρα καὶ εὐγενῆ αὐτοῦ αἰσθήματα.

Ἡ ἐν Ἀθήναις Ἐμπορικὴ καὶ Βιομηχανικὴ Ἀκαδημία. Ὁσημέραι εὐόρμετ ἡ ἐν Ἀθήναις Ἐμπορικὴ καὶ Βιομηχανικὴ Ἀκαδημία, ἡ ἀπὸ ἐννέα ἤδη ἐτῶν σταδιοδρομοῦσα καὶ εὐόρκως ἐκπληροῦσα τὸν προσηυμένον αὐτῆς, ὅστις εἶναι ἡ μετάδοσις πρακτικῆς μορφώσεως, ἐν τῷ βιομηχανικῷ, ἐμπορικῷ, γεωπονικῷ καὶ μεταλ-λευτικῷ κλάδῳ. Βεβαίως ἡ ὑπ' αὐτῆς πορευομένη συ-στηματικὴ παιδεία εἶναι ἐκείνη ἀκριβῶς, ἥτις δύνταται νὰ δημιουργήσῃ ἐνόπλιον τοῦ βίου παλαιστῆς. Διότι δίδασκον-

ται ἐν αὐτῇ κατὰ πλάτος ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον οἱ κλάδοι δὴλον ὅτι ἐκαίνου, δι' ὧν καλλιεργοῦνται αἱ πλου-τοφόροι πηγαί, αἵτινες εἶναι αἱ μόναι δυνάμεναι νὰ λύσωσι τὸ οικονομικὸν ζήτημα, ὅπερ καὶ εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὰ ἄτομα προβάλλει ὡς ἀπειλητικὴν ἀνιγμὰ σπινγγός.

Ὡς οὕτως δὲ ἀξία παντὸς ἐπαίνου καὶ θερμῶν συγχαρητη-ρίων τυγχάνει ἡ ἀκρίματος αὐτῆς διευθύνσις ἡ ποδηγετοῦσα ἔργον μέγα, ὅπερ ἀπορρέει ἐκ τῆς σιδηρᾶς ἀνάγκης καὶ τῶν δυσχερῶν οικονομικῶν περιστάσεων τῆς σήμερον καὶ διὰ τῆς συνετῆς αὐτῆς διοικήσεως καὶ τῆς σκοπίμου δράσεως πο-λυτιμοσύνης παρέχοντα εἰς τὴν βιομηχανικὴν καὶ γεωπον-ικὴν πρόδον τῆς χώρας ὑπερρεσίας.

Ἐν Ἀθήναις

Θωμᾶς Θ. Γεράκης.

Ἡ ἐν Καστελλορριζῷ βιβλιοθήκη. Οὐδὲν μᾶλλον, εὐχάριστον καὶ εὐελπι διὰ τὸ Γένος, ὅσον ἡ πολλαχῶ ε-κείστοτε καταδεικνυμένη ζωηρὰ τάξις τοῦ ἡμογενοῦς στοι-χείου πρὸς τὴν ἴδρυσιν καὶ συντήρησιν ἔργων πνευματι-κῶν ὑποστηρικτῶν εἰς τοὺς πολλοὺς μερίστην τὴν ἠθικὴν ὠφέλειαν. Τοιοῦτό τι εὐχάριστον φαινόμενον παρατηρεῖται ἐν Καστελλορριζῷ, ὅπου τῇ εὐγενεῖ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Αἰδ. Ἰε-ρέως κ. Θεοδοσίου Συμεωνίδου Σακελλαρίου ἐβούλη δημοσῶς βιβλιοθήκη ὑπὸ τὸν τίτλον «Βιβλιοθήκη τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Καστελλορριζοῦ» ἀποσκοποῦσα τὴν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν μόρφωσιν τῶν κατοίκων διὰ τῆς ἐλευθερίας ἀνεκνώσεως τῶν εἰς αὐτῇ βιβλίων. Ὡς οὕτως ὁ τὴν πρωτοβουλίαν σχῶν καὶ ἰδρυτῆς τῆς Βιβλιο-θήκης δικαίως ἀποκακούμενος, ὀρισθεῖς δι' ἵλιαν δικαί-ως ἐπίσης πρόεδρος αὐτῆς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀρισθείσης εἰδικῆς ἐφορίας, ἐπεχείρησεν ἔργον λαμπρὸν καὶ ἀξι-ον ἐπευρημιῶν καὶ συγχαρητηρίων. Ὡθεν ἀπονέμοντες τούτω τοιοῦτα θερμότητα, παροτρύνμεν ἐπίσης θερμῶς ἅπαντας τοὺς ὡμογενεῖς λογίους, ὅπως εὐαρεστούμενοι σπεύ-σωσι νὰ συμβάλωσιν εἰς τὸν πλουτισμὸν τῆς ἀρτισυστάτου Βιβλιοθήκης διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἔργων αὐτῶν.

ΓΑΜΟΙ-APPABΩΝΕΣ

Κωνστ. Σταυρίδης—Μαρία Γρ. Καρύδου. Ἐπίσης τῇ προχθὲς Κυριακῇ ὁ χρυσόπτερος οὐτός θεὸς ἐπέστειλεν εὐχρησύνως διὰ τῶν λευκῶν του ἀνθέων ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ

την χαριτόβρυτην θυγατέρα του γνωστού παλαιμάχου τής δημοσιογραφίας και διευθυντού τής Βυζαντινός κ. Γρ. Καρύδου δεσποινίδα Μαρίαν μετά του λίαν εφθίμου, γνωστού εν Πέραν επιστήμονος δδ νοϊατρού κ. Κωστ Σταυρίδου. Επίσης συγγαίροντες από καρδίας τῷ χειροβρύτῳ ζεύγει ως και τῷ ἀξιότιμῳ συναδέλφῳ κ. Γρ. Καρύδῃ, ἐπευχόμεθα παντὶας χαρὰς, χρυσᾶς ἐλπίδας, γαλήνην ἀκύματον.

Χαρίλαος Κουτσούρης — Ἀγγελικὴ Ζανέττου Πλήρης ἀγαθῶν καὶ ροδίνων ἐλπίδων ὁ γλυκὺς Ὑμέναιος ἐπέστεψε τῇ θῆ δίδουτος ἐν Μακροχωρίῳ δύο νεαρὰς καὶ εὐγενεῖς ὑπάρξεις, τὸν κ. Χαρίλαον Κουτσούρη ἰατρὸν καὶ τὴν ἄβραν δεσποινίδα Ἀγγελικὴν Ζανέττου, θυγατέρα τοῦ γνωστοῦ τραπέζιτου κ. Ἀλ. Ζανέττου. Τὸ ρόδαλόν ζεύγος ἀσμένως χαιρετίζοντες μετὰ πολυπληθῶν ἄλλων φίλων, εὐχόμεθα ἐταφεὶ ἀνθρᾶν καὶ ἀμάραντον τὴν εὐδαιμονίαν του

Περ. Ἀργυρόπουλος — Εὐφροσύνη Μαυρομιχάλη. Ἐν Ἀθήναις ἐτελέσθησαν ἐσχάτως μετὰ πάσης τῆς προσήκουσας πεμπτῆς οἱ γάμοι τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ Ἑλλ. Βασιλείου κ. Μαυρομιχάλη δεσποινίδος Εὐφροσύνης μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ κ. Περ. Ἀργυροπούλου. Ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ γεραοῦ πατρὸς τῆς νύμφης τὸ ἀνθὸς τῆς Ἀθηναϊκῆς κινωνίας συνέρρουσεν ὅπως ἐπειχθητῆ τῷ ἐρατεινῷ ζεύγει γλυκὺν καὶ εὐδαίμονα τοῦ βίου, ὑπὲρ οὗ ἐπιπροσθέτομεν καὶ τὰς ἡμετέρας εὐχάς.

Παντελῆς Κιοκμενίδης — Ἰουλία Π. Εὐαγγελίδου. Ἐν Μακροχωρίῳ ἠύλογηθήσαν κατ' αὐτὰς οἱ γάμοι τοῦ κ. Παντ. Κιοκμενίδου, ἐγκατεστημένου ἐν Ἰκονίῳ μετὰ τῆς καλῆς καγαθῆς δεσποινίδος Ἰουλίας Π. Εὐαγγελίδου ἀδελφῆς τῆς γνωστῆς λογίως καὶ ἀγαπητῆς ἡμῶν φίλης δεσποινίδος Βιργινίας Π. Εὐαγγελίδου. Τοῖς εὐχόμεθα ἐκ ψυχῆς πᾶσαν τὴν γῆϊνν εὐδαιμονίαν.

Ἐτελέσθησαν κατ' αὐτὰ ἐν Φαναρίῳ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἀξιότιμου καὶ ἀρτίως μεμορφωμένου κ. Θωμᾶ Δεληβασίτη, ἰδιαίτερου γραμματέως τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀγίου Θεσσαλονίκης κ. Ἀλεξάνδρου μετὰ τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν καλλίστης δεσποινίδος Ἑλένης Παπαϊωάννου ἀδελφῆς τῆς Α. Σ. Συγγαίροντες αὐτοῖς ἐγκαρδίως, τῆς εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ταχὺν καὶ ροδῶν τὸν Ὑμέναιον.

ΘΑΝΑΤΟΣ

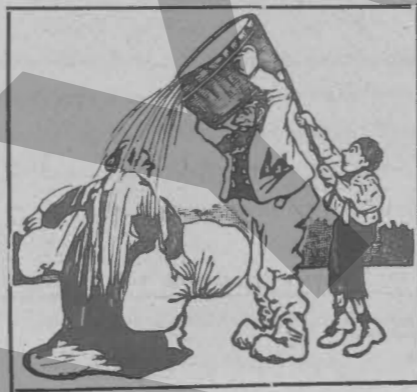
(Γρόφουσιν ἡμῖν ἐκ Ταϊγανίου)

Ἐν Ταϊγανίῳ ἀπέβωσεν ἡ δεσποινὶς Μαργαρίτα Νομικοῦ, εἴκοσι μόλις ἀριθμῶσα ἀντίξεις. Ἡ μεταστᾶσα ἦτο πεπρωτισμένη δι' ὄλων ἐκείνων τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀντροπῆς, ἀτινα εἶχον προσελκύσει ἀμέριστον τὴν συμπάθειαν τῆς ἐνταῦθα ἑλληνικῆς παροικίας, ἧτις ὄσσωσμος; περὶ κολύθησε τὴν κηδεῖαν αὐτῆς ὁ ἐνταῦθα παρρησιδμῶν ἰατρὸς κ. Π. Ν. Διδέρης ἐξεργῶνσε κατάλληλον ἐπικηδεῖον λόγον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐκκλησίᾳ ἐξάρας τὰς φυσικὰς καὶ ἐπικτήτους ἀρετὰς τῆς ἀτυχοῦς κόρης.
Ν. Κ.

Ἡ κυρῆ :

— Αἶ κύρ Δημητρώ μου, τί ζέστη, αἶ ; ἦθε περὶ ὁ καιρὸς νὰ κάμη κανεὶς ψυχρόλουζα . . .

Τὸ κακόπαιδον :

— Στάσου κυρᾶ ! . . . πάρε ἀπὸ τῶρα ἕνα μικρὸ μπάνιο.

Τόπος Γ. ΓΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΚΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσοῦμ-Σὺν ἀριθ. 3

**ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**
ἀριθ. 8 — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἄπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδέκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κτλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα.
Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμωφῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σιναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ἈΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.

Η ΑΜΠΕΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενται της Α. Μ. του Βασιλέως των Έλλήνων

της Δ. Β. Υ. του Διαδόχου

και της Α. Μ. του Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἴδους του τὸ χαῖρον παγ-
κόσμιον φήμη, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά
παράσημα και τιμητικαὶ διακρίσεις 7 και τὰ

35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35

και τελευταῶς τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιᾶ δ' τάξεως

Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν

9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου και πληρεξουσίου

κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἑκτακτος ὑπόληψις, ἧς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν
προϊὸν τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἐργοστασίου τῶν **ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΤΑΞΑ**

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι και τὰ ὀνόματά των και ν' αὐτοκληθῶσι *Μεταξάδες*. Ἐπειδὴ δὲ
ἀνεφάνησαν συνθηλεύματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρα-
καλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν
τουρκιστί, ἑλληνιστί, και γαλλιστί, περὶ τῆς **ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ** τοῦ **ΚΟΝΙΑΚ** ἡμῶν τοῦ χημι-
κοῦ τῶν ἀνακτόρων **Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ** ὡς και τὰς σφραγίδας και τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία
ἀργεται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον και εἶναι
τριγυρισμένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

**Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πανομοιότυπον τῆς ἔναντι φιάλης
και ἐφιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.**

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθι προϊόν εἰς τὰς οἰκογενεῖας.